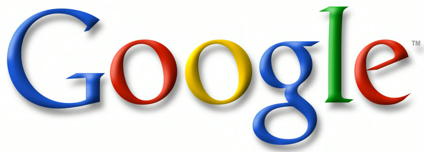

HARVARD
UNIVERSITY
LIBRARY

CALLIMACHI

HYMNI ET EPIGRAMMATA

ITERVM EDIDIT

Ulrich von

VDALRICVS DE WILAMOWITZ-MOELLENDORFF

BEROLINI
APVD WEIDMANNOS
1897.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ

ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

ΥΜΝΟΙ

ΒΑΤΤΙΑΔΗΝΦΙΛΟΜΩΜΙΧΙΔΗΣΕΡΜΗΣΙΑΝΑΚΤΟΙΝ
ΛΕΟΝΤΙΘΩΣΕΔΩΚΕΝΩΣΔΙΔΩΣΙΝΥΝ

Ὑμνῶ τὸν ὑψίζυγον ἐν πρώτοις Δία,
Φοῖβον δ' ἔπειτα, καὶ τρίτην τὴν Ἄρτεμιν,
Δῆλον τετάρτην, εἶτα λουτρὰ Παλλάδος,
ἕκτην δὲ τὴν Δήμητρα τὴν παλαιτέραν.
μέλπω δὲ γραὸς τῆς φιλοξένου τρόπους
καὶ τὴν τελευτήν, Θησέως τε τὴν ἄγραν.
καὶ τῶν μεγίστων Αἰτίων τὴν τετράδα.
σκώπτω δ' ἐπαραῖς Ἶβιν Ἀπολλώνιον·
καὶ τὴν Ἀθηνᾶν ὕστατον μέλπω πάλιν
γρίφωι βαθίστωι καὶ δυσευρέτοις λόγοις.

Servavit *p* sub Homeri hymnis et anonymus Bernensis (Hermes 26, 308). 1—4 habent F et (ex Ambrosiano) Taur. v. 5 adfert Politianus misc. 24.

3 *τέταρτον* Bern. 5 *τρόπους* Pol.: *τρόπη p*, *τρόπον* Bern. 6 *τελευτέαν τε τ. ἄ. p* 8 *ἐπ' ἀραῖς*.

PRAFATIO NOVAE EDITIONIS.

Anno 1882 Callimachi carmina edideram duplici consilio ductus, et ut in plurium manus venirent ex ingentibus quibus inclusa erant voluminibus soluta, et ut legerentur a doctis Meinekii et Schneideri interpolationibus purgata. utrumque mihi videor effecisse. tamen cum exhaustis fere MD exemplis iteranda esset editio, opus a fundamentis instaurandum erat. novis enim subsidiis repertis evenit ut et unicus codex, ad quem hymni exigendi sunt, multo tutius restitui posset, et omnis Callimacheorum carminum memoria rectius aestimari. quodsi neque in ipsis versibus multa novata sunt (antiqua vero haud pauca postliminio restituta), neque archetypi species in adnotatione alia apparet, intellegentes quidem iudices aliud expectaturos fuisse non existimo. quippe nulla esset ars nostra, si auctis recensionis subsidiis tantum erroris convinceremur. neque antiquum consilium mutare placuit, etsi aliter agendum esset, quo facetior viderer et scire plus quam ceteri. profecto, si more saeculi pro philologia colerem mataeoponiam, cui deae paleis et scorea fit, ingentem rursus componerem librum, gloriarer numero codicum ad recensionem adhibitorum, stemmata necterem etiam editionum, artem typographi apices litterarum a librariis deformatos imitari iuberem, disceptarem quis quid primus secundus tertius vidisset praetervidisset grammaticorum: sic efficerem ut ne Momus quidem *μέγα κακόν* non laudaturus esset. at enim Callimachus Momum abire iussit ubi Invidia habitat, neque ego umquam tam iniquorum numinum morsus timui, timeo laudes. utinam Homerus tandem aliquando hymnos suos videat a mataeoponia vindicatos.

Callimachum carmina ut quodque composuerat singula in publicum emisisse consentaneum est. utrum vero ipse eadem collecta et in libros digesta ediderit, an diu post auctoris mortem ab aliis collecta sint (quod veteribus lyricis et inter Alexan-

drinos poetas Theocrito accidit) ignoramus. sed quo tempore grammatica studia noviciis quoque poetis admoveri videmus, certus est carminum ordo per genera in libros digestorum, ita tamen ut non numeris sed generibus significentur libri, ex. gr. ἐπιγράμματα, μέλη, ἴαμβοι (Aetiorum tantum plures libri sunt, incertum an ab ipso poeta dispositi); subinde etiam proprio nomine singula carmina appellantur, haud aliter atque Pindari Simonidisve εἴδη aut Theocriti εἰδύλλια. qua in editione primus locus hymnis datus erat, sicut veterum lyricorum τὰ πρὸς θεοὺς carmina in editionibus agmen ducere solent. neque dubitandum est quin Theo Epaphroditus alii, quos in nobilioribus Callimachi carminibus illustrandis operam collocasse constat, hymnos quoque tractaverint. vergente aetate, exolescente sensim et poesi et eruditione, magis etiam Alexandrinorum poetarum, qui e noviciis classici tum facti erant, studium colebatur. princeps Christianae poeseos Gregorius, schola Nonniana, epigrammatographi aetatis Iustinianeae vix quemquam studiosius lectitare aut imitari solent quam Callimachum.[1]) tum fere, quarto quintove opinor saeculo, Sallustius grammaticus editionem paravit aliquot Callimachi librorum, fortasse ultimam, certe eam quae sola erat duratura. eidem Sallustio Sophoclis quam tenemus editionem debemus, in cuius scholiis studium Callimachi apertum est. hominem fuisse compilatorem nec nisi pro saeculi more eruditum consentaneum est. saeculo nono cum bona studia paene intermortua inter Graecos renovarentur, poesis non tanta quidem fecit incrementa quam philosophia rhetorica historia, emergebat tamen etiam Callimachus, atque editionem Sallustianam Hecalae, fortasse etiam Aetiorum, Suidas et Etymologici auctor usurpaverunt. quod cum iam exploratum sit[2]), omnis illorum temporum memoria diligenter excutienda est, ecquid Callimachei nobis subministrare possit.[3]) cuius multa adeo carmina superstitia fuisse epi-

1) Ita factum est ut multi versus etiam hymnorum in scriptis grammaticis laudati ad nos pervenirent. quorum usus in emendatione perexiguus est: unde discendum, quam lubricum sit fragmenta emendare. aliquotiens etiam imitatorum versus testimonii loco erant laudandi, quod multo saepius faciendum fuisset, si traditam lectionem firmare in animo fuisset; quod perraro feci, maxime ut proprium errorem castigarem.

2) Cf. R. Reitzenstein Ind. lect. Rostock. 1890/91, 91/92. Götting. Nachr. 1893, 731.

3) Aetiis usus est qui Pausaniae codici cuidam nonnulla adscripsit, cf. Herm. 29, 244, quem saeculo sexto fuisse minime demonstravit Reitzenstein ibidem 236. Aetia item noverat qui Anth. Pal. 7, 154 scholion addidit (fg. 13ᵇ). ex Hecala vocabulum adscripsit quidam in margine nobi-

gramma docet huic etiam libro praefixum, quod ars metrica ad illa fere tempora referri iubet.

Quod carmen is homo transcripsit cui debemus, quod primus certe Callimachi liber non interiit. composuit ille hymnorum syllogam Homeri Callimachi Orphei Procli, atque cum sex Callimachi hymnis etiam scholiorum Sallustianorum quamvis exilia collectioni suae inseruit excerpta. Orphei Proclique hymnorum memoria nondum satis explorata est, videtur autem ex hoc uno archetypo pendere. Homeri hymnos continuit etiam Iliadis ille codex Mosquensis, e quo fraude Christiani de Matthaei evulsi Lugudunum Batavorum devenerunt. Iliadem codicis Mosquensis commentario BT instructam esse constat, hymni grammaticorum curae nullum tenent vestigium. qui cum in multo antiquioribus locupletioribusque editionis BT libris non legantur, in Mosquensem recepti esse videntur ex hymnorum sylloga etiamtum integriore.

Huius igitur syllogae seris temporibus factae is codex ad quem unum Callimachi omnis, Homeri praeter Mosquensem omnis memoria redit compluribus locis tantum damnum perpessus erat, ut versus versuumve partes legi non iam possent. quarum lacunarum ope effectum est Homeri versus in quaque pagina fuisse XXXVI; Callimachi eae quae solae in censum veniunt lacunae 4, 177, 199 versibus tantum XXIII distant, sed in eadem pagina scholium omnium amplissimum fuit de Galatarum interitu. apparet haec haud male conspirare, sed inepte ludere censendus esset siquis archetypi paginas dimetiri conaretur. codex non solum scriptus erat minusculis litteris sed e tali codice descriptus. 4, 138 ν in ι abiit, 4, 30 in principio η in χ, 1, 87 ϱ in ο. ni mirum rho capite magno cauda praelonga infra versum ad proximam litteram producta exaratum erat.[1]) item 4, 10 cum in codice nostrorum archetypo litterae evanidae essent, alii *καυρι*, alii *καυϑι*, alii *καυϑι* legerunt, quod non nisi in minusculis litteris fieri poterat. tam recenti aetati convenit, quod iota mutum modo in versu locum suum tenebat (vix e mente librarii, qui 6, 61 *ἀναγκαίαι* circumflexo

lissimi Apolegetarum codicis Parisini (fg. 66[b]). f. 419 traditur inter rara scholia in margine Thucydidis Vaticani (Cur. Thucyd. 4). scholio Gregorii Nazianzeni genuina lectio hymn. 2, 112 debetur. f. 422 cum poetae nomine apud Simocattam et inter recentissima Euripidis Vaticani scholia (ad Hipp. 402) legitur. possum plura addere, sed disceptanda haec erunt in nova fragmentorum editione. Tzetzes et Eustathius Callimachum non iam habuerunt.

1) Similiter apographi A scriba 3, 59 *γερραιστῆρας* quod in archetypo erat *γεοραιστῆρας* scripsit.

accentu e dativo singularis nominativum pluralis reddidit), modo infra versum reiciebatur, modo omittebatur. qualia cum nihil omnino docere possint neglexi. neque adeo stultus sum ut mera vitia, velut *Κράθιν*, aut adiaphora, velut *μὴ δέ*, curem. sed orthographia atque prosodia cum ad Sallustium, h. e. ad probam grammaticorum *παράδοσιν* redeat, minime fuit neglegenda. Callimachus quidem neque vocabula distinxerat neque prosodiam legentibus praescripserat, quod utinam memoria tenerent critici. itaque nos in omni vocabulo scribendo grammaticorum doctrinam sectamur, quibus servire quidem ignavum est, sed eosdem deserere, antequam falsi damnati sint, parum cautum. reliqui igitur *ϱ* ut vocalem produceret geminatum, *ἔδδεισαν, αὖ ἐϱύοντες*. pagum Atticum a salinis *Ἁλὰς* denominatum esse constat: sed *Ἀλάς* 3, 173 non tantum archetypus aut Sallustius pronuntiari voluerunt, sed pronuntiare didicerat Statius Theb. 12, 620, atque grammatici *δασύνειν* iubentes alterum usum fuisse ultro testantur (Steph. Byz. s. v.); fuerint qui ad *ἀλᾶσθαι* nomen referrent, neque Callimachus tam docte errare non poterat. *ἱή* autem spiritu aspero eum protulisse et testatur Sallustius 2, 21, et originatio interiectionis 2, 103. non concluderem ubivis ita pronuntiasse Callimachum: neque enim ea scribendi constantia, quae pueris nostris inculcatur nec tantum ludimagistris liberalis eruditionis summa videtur, Graecis tanto opere cordi erat. multoque minus nos nisi ipsis verba damus in omnibus Alexandrinorum usum definire possumus. veluti *Εἰλείθυια* an *Εἰλήθυια* Callimacho magis placuerit nemo scit; quid quod scribere ei licebat modo hoc modo illud, ut alterum in calamum veniret. itaque archetypum secutus sum. notum est *ηι* et *ει* saeculo tertio promiscue scribi, atque in Lycophrone tam saepe *ει* traditum accepimus, ut omni mutatione abstinendum sit. vereor igitur, ut Callimacho ipsi Homerica, h. e. antiquior, orthographia debeatur, quam archetypus offert; cum tamen nullis artibus ultra Sallustium ascendere possimus, unum quod obstrepebat exemplum (4, 7) mutavi. nam 4, 234 Callimachus *κε* cum futuro coniungere studebat Homerice haud secus quam 4, 229. cui nostra aoristi Homerici cognitio non est obtrudenda.[1]) omnino arduum est vetustae linguae imitationi terminos circumscribere, et quamquam istos facile ridemus, qui Calli-

1) 4, 135 cum *βαλέειν* et *ἀποκρύψαι* iungit, discendum est *βαλέειν* ei fuisse aoristum, neque ad eum pertinet, quod nos futurum praelaturi essemus. magis mirabile vitium *εἰσόκε ἐκέκλετο* 4, 150 confusis dorico *ὅκα* = *ὅτε* et Homerico *ὅ κε* = *ὅ ἄν* = *ὅ κα*. quod tolli vetant imitatores.

machum vapulare iubent, quia nostras sermonis Homerici grammaticas non legit (etiamsi enim legere potuisset, libertatem poetae non debebat prodere), est sane ubi in edendis carminibus haesites quae obsoleti sermonis sonos reddere studeant. veluti secundae declinationis plurativos dativos in *οις* exire, nisi longiorem formam versus postulat, satis certo colligitur, item primae declinationis legitimam formam esse -*ῃσι* et saepe ante vocalem elidi, binis dativis coniunctis *αις* admitti, admitti etiam in exitu versus. sed ne *αις* quidem solitarium excludi corruptela maxime docet 4, 298; -*ῃς*, quod in Homerum sensim gliscens linguae mutatio invexit (constat nunc Thasi quidem re vera fuisse hanc formam) expellere non licere videbit qui 3, 100 recte perpenderit. itaque quam cautissime poteram egi, sed verum me in omnibus assecutum esse minime spondeo. difficilior etiam Doris[1]), cum in archetypo valde obscurata tradatur (restituere coepit iam Politianus, qui ex. gr. 5, 5 *ποκ' Ἀθαναία* iam dedit, sed inane erat talia ad certum referre auctorem) neque Callimachus sibi constitit (e lyrica enim poesi aeolismos admisit, velut *φέροισα,* ex epica *ου* pro legitimo *ω,* velut *πουλύ*) neque ipsa lingua ad certam formam in litteris fuerat deducta. itaque nonnulla ad arbitrium necessario constituenda sunt: utrum *Ποσειδάωνα* an *Ποτείδαωνα* aut Callimachus aut Sallustius dederint, me ignorare fateor; praetuli nunc *Ποσ.* et quia traditum est (quamquam nulla haec est auctoritas) et quia vere doricum tantum *Ποτειδᾶνα* esset. accentus dedi quos monstrabat archetypus, Sallustianos nimirum: Callimacheos non quaeret nisi ignorantissimus quisque. haec atque talia editori potius quam lectori taedium facessunt; quae diligenter tractavi, sicut grammaticum docet, sed velim ne obliviscamur tantum non *ἀδιάφορα* esse, quod quidem ad Callimachum. hoc loco de eis multa verba feci, ut appareret, quantum fidei unico libro tribuenda esset, qui nobis hymnos tradidit.

At periit hic archetypus, perierunt omnia ex eo ipso descripta exempla. hoc olim dixi, aliter plerique senserunt in Homero, hoc nunc liquido constat. nam quattuor optimos codices, in quibus Homeri etiam magis quam Callimachi salus

1) Epigrammatum memoria omnino parum certa est, maxime in eis carminibus (sunt autem, pace Reitzensteinii dicam, permulta) quae Callimachus composuit ut tumulis aut donariis inscriberentur. sed etiam in elegidiis praeter legitimam dialectum subinde Doris admissa est, neque semper causam perspicimus. adde quod dialectos ad arbitrium temperare atque adeo miscere saeculum tertium coepit. itaque multa semper incerta manebunt. prospiciendum tamen, ne aures legentium sonis confusis laedantur.

posita est, non fratres esse, sed binos duorum fratrum filios de Homero recte exposuit Ericus Bethe Herm. 28, 535. auctor huius stirpis in Homero quidem videri potest fuisse ipse archetypus; in Callimacho vero tam saepe quattuor librorum archetypus a duabus quas statim tractabo familiis dissidet, ut proclive sit pro archetypo apographon archetypi longe optimum eum dicere. quod tamen non facio. probabilius enim duco fuisse archetypum in manibus viri docti qui describendis vendendisque libris Graecis quaestum faceret, hunc duo aut etiam plura apographa confecisse, modo inter se, modo cum archetypo collata, atque ita accidisse ut ex hac officina compluria prodirent exempla inter se cognata, conspirantia etiam in vitiis quibusdam levioribus, dissidentia in lacunosis maxime locis, quos ut cum archetypo identidem conferret ipsa difficultas scribam cogebat. itaque in gravissimis quidem locis codices superstites antestari necesse est, ceteroquin vero vetere signo E communem eorum archetypum significari tamquam ab archetypis ceterarum familiarum diversum, cuius tamen longe maior auctoritas sit quam illarum alterius utrius. quattuor autem quos dixi codices, quorum ope E restituitur, hi sunt.

Matritensis bibl. nation. N 24 (*m*), quem Constantinus Lascaris Mediolani peritissime exaravit anno 1464, glossasque partim nunc evanidas intra versus minio pinxit, dum scripta sua relegit, paucas emendationes sive ex exemplari suo sive e coniectura addidit. mihi hunc librum contulit Ricardus Wuensch v. d. ita et de Callimacho et de me bene meritus.

Gemellus huius libri est Mutinensis bibl. Est. III E 11 (*q*), quem annis 1873. 74 contuli. scripsit Georgius Valla Placentinus († 1499), fideliter, sed non tam perite quam Lascaris Matritensem.

Gemelli rursus sunt qui his duobus auctoritate non cedunt *p* et *d*. *p* Parisinus est suppl. Gr. 1095, olim S. Petri Perusinus[1]), in quo hymnorum sylloga Iliadem excipit, cui Ps. Plutarchi de Homero libellus prolegomenorum loco additus est. scriba, quem Graecum non fuisse *Τροεζῆνος* ostendit, quod in scholio 4, 41 semel ei excidit, laudem elegantiae et probitatis unam quaesivit. doctus nec erat nec videri volebat; ita-

1) Codicem gravissimum primus ad Callimachum emendandum advocavit Constantinus comes Nigra (*Inni di Callimaco su Diana e sui Lavacri di Pallade, Torino* 1892). vir excellentissimus, qui Graecas patriasque Musas non deserit, dum orator Italiae in aula Austriaca constitutus paci ac saluti orbis terrarum prospicit, etiam aliis nominibus de Callimachi memoria optime meritus est.

que ab emendando se continuit, glossas parvas una cum textu descripsit, longiora scholia pleraque omisit, calami errores perraro correxit. interierunt folio uno evulso 3, 66—145. contuli codicem spectata bibliothecae Parisinae liberalitate Gottingam missum.

Huius igitur codicis gemellus Laurentianus 32, 45 (*d*) est, qui Callimachum anno 1495 etiamtum continere dicebatur, quo tempore inter libros bibliothecae Mediceae privatae erat 111, antea 53 (Piccolomini *condizioni e vicende della bibblioteca Medicea privata* p. 72). sed probabile est eo ipso tempore iam evulsum fuisse Callimachum (direpta scilicet per turbas et seditionem populi a fratre Savonarola excitati Mediceorum bibliotheca) et prelis traditum, ut describeretur editio princeps a Iano Lascari, ut ferunt, anno 1494 parata. quo factum est, ut codex periret, editio autem eius loco habenda esset.[1]) quod vulgatae lectionis semper mansit fundamentum nec per se infirmum et multis Lascaris emendationibus ornatum, quas nunc auctoris nomine efferre aequum mihi visum est.

Fuerant, uti par est, olim etiam plura libri E apographa, quorum unum Angelus Politianus in principe hymni quinti editione reddidit, quam a. 1489 primum Miscellaneis suis inseruit.[2]) qui codex epigramma hymnis praefixum continebat, idque emendatius quam Parisinus, in quo solo nunc legitur. item ad E redit Parisinus 2763 (*e*), cui Pohlius Meinekius Schneiderus multum necessario tribuebant, nunc propter solas emendationes aliquot commemorandus.[3])

Alterum apographon archetypi (A) id est quod plurimi fecit Otto Schneider, cui compluria exempla contulerat H. Keilius, inter quae unus eminet Vaticanus 1691 (*a*). librarius e sylloga hymnorum Callimachum tantum et Orpheum sumpsit et cum Apollonio Rhodio (qui ad Laurent. 32, 9 redit) coniunxit. invenerat

---

1) Cf. Nigra p. 46. ipse hanc editionem non vidi, sufficiebant enim quae olim Blomfield, nuper Nigra excerpserunt, praestoque erat apographi Taurinensis collatio.

2) Cf. Nigra p. 42.

3) Multum ei etiamnunc debetur in scholiis, quorum recensionem ego facere nolui. *p* et *q* Nigra proposuit, et *p* ego quoque contuli. verendum est, ne in libris vilibus, e quibus Schneiderus multa sumpsit, interpolationes insint, veluti 1, 10 si fidem haberet *ὄρος Ἀρκαδίας τὸ Παρράσιον*, corruptela codicis *Παρνασίῃ* scholio esset recentior: at in *p q* est *ὄρος Ἀρκαδίας ὁ Παρνασσός*. futuro editori praeterea colligenda sunt scholia Sallustii et antiquiorum grammaticorum in lexicis dispersa. qui de scholiis Callimacheis dissertationem edidit H. Reineke (Halis 1888) diligentiae laude non privandus est, sed parum praestitit, cum nemo eum docuisset, qua via et ratione talia tractanda essent.

autem archetypum lectu iam multo difficiliorem, ita ut permulta omitteret, solus unam litteram *π* 6, 23 servaret. est sane huic apographo sua virtus, sed cum E nequaquam comparanda.

Contra spem sed gratissimum mihi accidit, ut tertio apographo invento multo certius iam liceret de ipso archetypo referre. huius (F) exempla duo sunt gemella, codex Athous Laurae 587 (*r*), cuius conlationem industriae Caroli Fredrich debeo, qui mea gratia montem sacrum adiit, comi patrum venerabilium hospitio acceptus; alter codex Ambrosianus est B 98, a Keilio in Schneideri usum conlatus. ego olim Ambrosianum reieceram tamquam mixtis E et A lectionibus contaminatum, neque aliter in Homero sensit G. Hollander. aliter sentiendum esse liquido constaret, si Athous re vera saeculo xiv scriptus esset, sicut fertur. quod ex unius versus imagine quam Fredrich delineavit neque negare neque affirmare audeo, probabilius autem videtur, librum saeculo xv sicut ceteros in Italia scriptum esse. at pater qui huic cum Ambrosiano communis est iam ante E, quamquam ab homine neque religioso neque docto, ex archetypo descriptus est, eoque nomine magni habendus. quod ut appareret atque omnino recensionis meae rationes examinari possent, de eis versibus hoc loco explicatius agere constitui, quorum lectio in archetypo maxime obscura erat. 4, 255 *ἄεισαν* F: *ἤεισαν pd*, *ἔβησαν mq*, om. *A*. 5, 78 *θεμιτά* F: *θέμιδες* E, om. A *q*.

107 *πόσσα* F Lascaris: *ὅσσα* pm[2] Politianus, *πᾶσσα* qm[1], om. A. 108 *πόσσα* F *pd*: *ὅσσα m*[2] Politianus, *πάσσα q*, om. A *m*[1]. 128 *δωσῶ καὶ βιότου τέρμα πολυχρόνιον* F Lascaris Politianus: *δ. δὲ βοιωτοῦ τ. π. p*, *δωσῶ καὶ . . . . πολυχρόνιον q*[1], *δὲ βιότου τέρμα q*[2], . . . *καὶ . . . πολυχρόνιον m*[1], supplet *m*[2]; tantum *πολυχρόνιον* A. 136 *ψεύδεα . . . . αι θυγάτηρ* F (*αἱ r* deteriores *ά f*); nihil nisi *θυγάτηρ* E, om. A *m*[1] *q*[1]. 6, 13 *διέβας* F: *διέβενεν p*, *διέβαινεν* Lasc., *δὴ m*, om. *q*, *δι* omisso reliquo versu *A*. 15 *τρὶς δ' ἐπὶ καλλιχόροιο χαμάδις ἐκαθίσσαο φρητὶ* F dett.: in *καλλι* exit *Adp*, in *ἐπὶ mq*, *καλλίχορον φρέαρ ἐκαλεῖτο ἐν Ἐλευσῖνι* Schol.
6, 17 *δηοῖ* F Lascaris: *διῇ p*, *δηοῦς mq*, *δ . .* A. 18 *ἐὰν δοτα* (*f*, *ἐὰν δότα r*, *ἐαδότα* Draco Strat. p. 43) *τέθμια δῶκε F*: *ἐαδό — d ἐ-p*, *ἐα q*[2], om. A *mq*[1]. 22 *ὑπερβασίας ἀλεείνῃι F* Schol. *q*: *ὑπερβασίας pd*, *ὑπερβα-A*, *ὑπερ-q*[2], om. *mq*[1], 23 initio *π* A: om. EF, in fine *ἰδέσθαι pd* dett.: om. AF *mq*. 86 *ἀμιθρεῖ* Ruhnken, *ἀριθμεῖ* Lascaris: *ἀμι Ap*, *ἀμ-q*, *m*[2] in rasura *ἔβοσκεν, ἀμέλγει* F. 118 *ἄσατε* F: om.

AE. plurimos locos, in quibus EF verba servant ab A omissa praetereo. sed haec opinor sufficiunt, ut F recte aestimetur. minime liber est interpolatione; ego certe regium puerum Erysichthonem numerasse non mulsisse greges suos credo, 6, 86. sed etiam E interpolavit *θέμιδες* 5, 78. alia facile poterant suppleri, sed mirum quod nulla ceteroquin ex F recipienda est emendatio, atque *ἄισατε* 6, 118, quod olim sprevi, meo *ἄρχετε* propter tempus praestat, cum *ἐπιφθέγξασθε* sequatur. neque displicere potest quod virgines cantu salutare deam iubentur, nuptae *χαῖρε* tantum clamare. cardo autem vertitur in versu 6, 15, quem item tamquam interpolatum contempseram. quod me fecisse nunc erubesco. nam *φρητί* dativus non interpolatorem, sed Callimachum prodit auctorem, quippe qui propria inventa repetere soleat. laudatur enim in Clementis scholiis versus item de Cerere compositus *Καλλιχόρωι δ' ἐπὶ φρητὶ καθέζετο παιδὸς ἄπυστος* (fgm. 403), quem frustra hic inserebat Naekius. scholia autem Clementis, servata in uno Apologetarum codice Parisino eiusque apographo Mutinensi, vix poterat excribere interpolator. porro tribreve *χαμάδις* ultimam in arsi producere a vera Callimachi arte non recedit (cf. 2, 19, 4, 83, de quarto pede 4, 263). denique *ἐκαθίσσαο*, *consedisti*, a grammatica non potest vituperari; transitivum *ἐκαθίσσατο* eodem versus loco est 3, 233. quae cum ita esse animadvertissem, et restitui quae praeiudicio ductus abieceram et ad reconcinnandum archetypum apographon F constanter advocavi.

Huius quoque recensionis plura olim fuerunt exempla, neque infitior fieri posse ut quartum adeo apographon ex ipso fuerit sumptum archetypo. nam in libris recentissimis, quales sunt Vaticanus 1379 (I a Schneidero signatus), Vindobonensis 318 (G), qui Meinekium decepit, Vossianus 49, aegre definitur utrum e duabus familiis contaminati sint, an adeo ad quartum redeant apographum. neque vero si definiri posset, ulli usui foret. addo tamen e codice Vaticani simili anonymum Bernensem, de quo Ricardus Reitzenstein Herm. 26, 308 rettulit, Byzantinum de scriptis Callimachi epigramma sumpsisse. alii libri manuscripti plane abiciendi sunt, cum ex editione Florentina pendeant. e quibus unum, qui Augustae Taurinorum adservatur n. 281 insignitus, ut conferret ab I. Graeven impetravi: sunt enim in margine adscriptae emendationes haud paucae, quibus patefit, quanta fuerit saec. XVI et artis vere Graecae cognitio et inveniendi sollertia.

Meum erat codicum sordes iterum perquirere: legentibus

easdem proponere nefas duco. at de archetypo, libro minime sordido, plene referre et debui et volui. quod plerumque facillimum erat, dissentiente uno apographo, consentientibus duobus, sive complurium singula exempla idem peccaverant. ubicumque haesitabam, ut legentes ipsi iudicare possent curavi, sed nugas procul habendas duxi, quae prudentem non iuvant, imprudenti nocent. dico itacismos potissimum et sigma semel vel bis scriptum, quae neque ad intellegendam sententiam neque ad pronuntianda verba pertinere scribis iure videbantur. cuius generis pauca exempla hoc loco proponere e re visum est. 1, 87 *νοήσῃ* Lasc. aliquot exempla A, *νοήσει F, a, mp*, utrumque *q*. 88 *νοήσῃ* et *ει q* dett. fieri igitur potest ut 87 in archetypo aliquid fuerit, fortasse ab ipso scriba, correctum. 2, 48 *Ἀμφρυσσῷ E, Ἀμφρυσῷ F* Lascar., *Ἀμβρυσσῷ A*. 2, 91 *Μυρτούσσης pqmf: μυρτούσης* A Lasc. *r*. 3, 61 *μοχθήσειαν F* Lasc.: *μοχθίσειαν A, μοχθίσσειαν E*. 4, 15 *ἐννάσσαντο q: ἐνάσσ. m. ἐννάσαντο F A p d*. 4, 33 *ὤχλισσε E: ὤχλισε AF. κύλισε F: κύλισσε AE*. 4, 246 *ἐχαρίσσατο mqdr: ἐχαρίσατο Apf*. 4, 262 *ἐκόμησε A: ἐκόμισε F, ἐκόμισσε E*. 5, 70 *λυσαμ. Fa: λυσσαμ. E*, alia exempla apogr. *A*. 5, 121 *ἐσσομ. F* Lasc.: *ἐσομ. AE*. addo nonulla alius generis, sed non minus pusilla. 1, 82 *πολίεσσι mpdr: πτολ. Aqf*. 2, 80 *πολύλλιτε Am* Lasc.: *πολύλλιστε Fqp*. 3, 161 *ἀροτριόωντι Amr: ἀροτριῶντι pqf, ἀροτριάοντι* Lasc. (h. e. *ἀροτριῶντι d*). 6, 12 *πουλυμ. Ar* Lasc.: *πολυμ. Ef*. exhausta esse credo quaecumque quispiam in adnotatione commemoranda fuisse possit dicere: ad Callimachum quidquam pertinere nemo sanus opinabitur.

O. Schneider cum comperisset Ioannem Aurispam 1423 hymnorum syllogam e Graecia Venetias asportasse[1]), Fr. Philelphum paullo post item Callimachi Orpheique hymnos possedisse, A fuisse Aurispae, E Philelphi coniecit. quam coniecturam cum frustra sperassem tacite me posse de medio tollere, nunc aio et omnino in mera opinatione sitam esse et manifesto falsam, siquidem E integram syllogam, A Orpheum Callimachumque continet. et A manifesto in Italia demum Apollonii Argonautica addidit, unde sequitur archetypum ipsum in Italiam venisse. iam cum Aurispa primus totam syllogam se habere professus sit, apparet veri

1) Non fuit ullum iter quod codicum coemendorum causa in Graeciam susceptum esset magis felix. attulit Athenaei unicum codicem, Laurentianum Aeschyli Sophoclis Apollonii, Venetos Homeri (*A*), Cassii Dionis, Xenophontis (511?), Platonis (*T*?) alia. cf. van Heusde in praef. Agamemnonis Aeschyleae, Dindorf. praef. Aesch. ed. 5. Schneider Call. I p. VII. opus est ut in librorum Aurispae fata peculiariter inquiratur.

simillimam esse coniecturam, qua hunc dixi hymnorum sospitatorem; conveniunt quae nunc de E libris exponere potui. at F, antiquissimum apographon, cuius unum in Atho monte adservatur exemplum, si quis statuere mavult in oriente iam antequam ab Aurispa tolleretur archetypus descriptum esse, non potest refutari. quod examinata codicum litteratura, excussa saeculi xv historia litteraria explorent quibus illa cordi sunt. de Callimachi recensione ne novis quidem apographis repertis quidquam quod momentum faciat credo explorari posse.

Emendatione perraro opus est, et bona pleraque iam saeculo xvi dextre administrata sunt. quod ut rectius etiam quam antea intellexerim multasque e paucis quas protuleram coniecturis eiecerim, debeo etiam meis studiis, sed gratias ex animo ago Iohanni Vahlen, qui cum alibi tum in lectionum Berolinensium duobus prooemiis (1889 et 89/90) et in actis academicis (1895. 96) de his carminibus egit, rogatosque volo lectores, ut etiam ea diligenter perpendant, quibus ut obtemperarem a me non impetravi. contra ex eis quae complures de re metrica Callimachi disputaverunt nihil fateor me didicisse. sciebam enim, quod isti inviti docent, tamquam in re et incerta et levissima in augmento syllabico distinguendo paradosin sequendam esse. unum quem admiseram errorem, quod vocalem ante vocalem corripi posse in trochaeo primo pentametri negaveram refutarunt G. Wentzel (Genethliac. Gott. 22) et I. Lucas (Studia Theognidea 59); idem ipse intellexeram. de verborum usu diligenter egit F. de Ian (de Callimacho Homeri interprete Argentorati 1893) unumque adeo versum luculenter emendavit; neque plane inutilis fuit farrago indigesta quam F. Kuiper nuper corrasit (Studia Callimachea I Luguduni Bat. 96). quid autem hymnis suis Callimachus efficere voluisset, quo tempore, quibus sacris singula carmina scripsisset, multi eruditissime simul et audacissime demonstratum ierunt. de quibus rebus mihi quoque suavissimum esset disputare; habere me quae dicam sciunt qui scholis interfuerunt quibus artem Callimachi illustrare saepius conatus sum. quae ne perscriberem aut in publicum ederem aliis negotiis adhuc praepeditus sum, neque quicquam promittere audeo.

Epigrammata cum alibi tum in Anthologia servata hymnis addi solent. quem morem secutus sum, ne ordine quidem quamvis perverso mutato, adscriptis Meinekii numeris. qui cum carmina recentiorum erroribus ad Callimachum relata expulisset, mihi duo tantum erant reicienda in libro Palatino perperam lemmate *τοῦ αὐτοῦ* instructa (3 = AP vii 318, quod

Hegesippum 320 exprimit, et 36 = AP VII 454, de quo dixi Herm. XII 346), dubito etiam de 57 = AP VI 150, quod carminum Callimacheorum seriei adhaeret *κατὰ στοιχεῖον* dispositae et hexametro in grave monosyllabum exeunte aures laedit. in adnotando parcus fui. contuli tamen pleraque carmina cum codice Palatino, ut viderem, num vera excerpsisset Carolus Haeberlin, qui mihi collationem tradiderat dum in Technopaegniis conferendis eum adiuvo. vidi eum somniasse. doleo autem quod ad suavissima carmina emendanda non solum nihil novi adferre poteram, sed etiam de pluribus quam antea locis me desperavisse confitendum erat.

Scribebam Gottingae a. d. XII Kal. Ian. 1897.

I.

ΕΙΣ ΔΙΑ.

Ζηνὸς ἔοι τί κεν ἄλλο παρὰ σπονδῇσιν ἀείδειν
λώιον ἢ θεὸν αὐτόν, ἀεὶ μέγαν, αἰὲν ἄνακτα,
Πηλαγόνων ἐλατῆρα, δικασπόλον οὐρανίδῃσι;
πῶς καί μιν, Δικταῖον ἀείσομεν ἠὲ Λυκαῖον;
ἐν δοιῇ μάλα θυμός, ἐπεὶ γένος ἀμφήριστον.
Ζεῦ σὲ μὲν Ἰδαίοισιν ἐν οὔρεσί φασι γενέσθαι,
Ζεῦ σὲ δ' ἐν Ἀρκαδίῃ· πότεροι, πάτερ, ἐψεύσαντο;
„Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται"· καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο
Κρῆτες ἐτεκτήναντο· σὺ δ' οὐ θάνες, ἐσσὶ γὰρ αἰεί.
ἐν δέ σε Παρρασίῃ Ῥείη τέκεν, ἧχι μάλιστα
ἔσκεν ὄρος θάμνοισι περισκεπές (ἔνθεν ὁ χῶρος
ἱερός, οὐδέ τί μιν κεχρημένον Εἰλειθυίης
ἑρπετὸν οὐδὲ γυνὴ ἐπιμίσγεται, ἀλλά ἑ Ῥείης
ὠγύγιον καλέουσι λεχώιον Ἀπιδανῆες)·
ἔνθα σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων,
αὐτίκα δίζητο ῥόον ὕδατος ᾧ κε τόκοιο
λύματα χυτλώσαιτο τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λοέσσαι.
Λάδων ἀλλ' οὔπω μέγας ἔρρεεν οὐδ' Ἐρύμανθος,
λευκότατος ποταμῶν, ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα
Ἀρκαδίη· μέλλεν δὲ μάλ' εὔυδρος καλέεσθαι
αὖτις· ἐπεὶ τημόσδε, Ῥέη ὅτ' ἐλύσατο μίτρην,
ἦ πολλὰς ἐφύπερθε σαρωνίδας ὑγρὸς Ἰάων
ἤειρεν, πολλὰς δὲ Μέλας ᾤκχησεν ἁμάξας,
πολλὰ δὲ Καρίωνος ἄνω διεροῦ περ ἐόντος
ἰλυοὺς ἐβάλοντο κινώπετα, νίσσετο δ' ἀνὴρ

3 *πηλαγόνων*, scholion h. l. in Etym. genuino s. v.; Herodian ad Φ 141: *πηλογόνων* ‖ 4 *νιν* ‖ 10 *Παρνασίῃ*: corr. Lascaris (e schol.?).

πεζὸς ὑπὲρ Κρᾶθίν τε πολύστιόν τε Μετώπην
διψαλέος· τὸ δὲ πολλὸν ὕδωρ ὑπὸ ποσσὶν ἔκειτο.
καί ῥ᾽ ὑπ᾽ ἀμηχανίης σχομένη φάτο πότνια Ῥείη
'Γαῖα φίλη τέκε καὶ σύ· τεαὶ δ᾽ ὠδῖνες ἐλαφραί.'
εἶπε καὶ ἀντανύσασα θεὴ μέγαν ὑψόθι πῆχυν
πλῆξεν ὄρος σκήπτρωι· τὸ δέ οἱ δίχα πουλὺ διέστη,
ἐκ δ᾽ ἔχεεν μέγα χεῦμα· τόθι χρόα φαιδρύνασα
ὦνα τεὸν σπείρωσε, Νέδηι δέ σε δῶκε κομίζειν
κευθμὸν ἔσω Κρηταῖον, ἵνα κρύφα παιδεύοιο,
πρεσβυτάτηι Νυμφέων, αἵ μιν τότε μαιώσαντο
πρωτίστη γενεὴ μετά γε Στύγα τε Φιλύρην τε.
οὐδ᾽ ἁλίην ἀπέτεισε θεὴ χάριν, ἀλλὰ τὸ χεῦμα
κεῖνο Νέδην ὀνόμηνε· τὸ μέν ποθι πουλὺ κατ᾽ αὐτό
Καυκώνων πτολίεθρον, ὃ Λέπρειον πεφάτισται,
συμφέρεται Νηρῆι, παλαιότατον δέ μιν ὕδωρ
υἱωνοὶ πίνουσι Λυκαονίης ἄρκτοιο.
εὖτε Θενὰς ἀπέλειπεν ἐπὶ Κνωσοῖο φέρουσα
Ζεῦ πάτερ ἡ Νύμφη σε (Θεναὶ δ᾽ ἔσαν ἐγγύθι Κνωσοῦ),
τουτάκι τοι πέσε δαῖμον ἄπ᾽ ὀμφαλός· ἔνθεν ἐκεῖνο
Ὀμφάλιον μετέπειτα πέδον καλέουσι Κύδωνες.
Ζεῦ σὲ δὲ Κυρβάντων ἑτάραι προσεπηχύναντο
Δικταῖαι Μελίαι, σὲ δ᾽ ἐκοίμισεν Ἀδρήστεια
λίκνωι ἐνὶ χρυσέωι, σὺ δ᾽ ἐθήσαο πίονα μαζόν
αἰγὸς Ἀμαλθείης, ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως.
γέντο γὰρ ἐξαπιναῖα Πανακρίδος ἔργα μελίσσης
Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσι, τά τε κλείουσι Πάνακρα.
οὖλα δὲ Κούρητές σε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο
τεύχεα πεπλήγοντες, ἵνα Κρόνος οὔασιν ἠχήν
ἀσπίδος εἰσαΐοι καὶ μή σεο κουρίζοντος.
καλὰ μὲν ἠέξευ, καλὰ δ᾽ ἔτραφες οὐράνιε Ζεῦ,
ὀξὺ δ᾽ ἀνήβησας, ταχινοὶ δέ τοι ἦλθον ἴουλοι.

---

26 *πολύστιον* schol. Apoll. 2, 1172 (cf. *Στίαξ* Epidaurius): *πολύστειον* ‖ 30 *θεὰ* ‖ 33 v. l. *κομίσσαι* (utrumque *pq*, *κομίζειν A*, *κομίσσαι Fmd*) cf. *ν* 68 ‖ 36 *πρωτίστη γενεῇ*: corr. Schneider | *μετά τε*: corr. *a* ‖ 37 *ἀπέτισε* ‖ 39 *Λέπριον* ‖ 41 *γυιωνοὶ* ‖ 48 *λείκνῳ* ‖ 53 *πεπληγότες*: corr. Lascar. (Nonn. 28, 327).

ἀλλ᾿ ἔτι παιδνὸς ἐὼν ἐφράσσαο πάντα τέλεια·
τῶι τοι καὶ γνωτοὶ προτερηγενέες περ ἐόντες
οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαίσιον οἶκον.
δηναιοὶ δ᾿ οὐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοί·
φάντο πάλον Κρονίδηισι διάτριχα δώματα νεῖμαι·
τίς δέ κ᾿ ἐπ᾿ οὐλύμπωι τε καὶ ἄιδι κλῆρον ἐρύσσαι,
ὃς μάλα μὴ νενίηλος; ἐπ᾿ ἰσαίηι γὰρ ἔοικε
πήλασθαι· τὰ δὲ τόσσον ὅσον διὰ πλεῖστον ἔχουσι.
ψευδοίμην ἀίοντος ἅ κεν πεπίθοιεν ἀκουήν.
οὔ σε θεῶν ἐσσῆνα πάλοι θέσαν, ἔργα δὲ χειρῶν,
σή τε βίη τό τε κάρτος, ὃ καὶ πέλας εἵσαο δίφρου.
θήκαο δ᾿ οἰωνῶν μέγ᾿ ὑπείροχον ἀγγελιώτην
σῶν τεράων· ἅ τ᾿ ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνοις.
εἵλεο δ᾿ αἰζηῶν ὅ τι φέρτατον· οὐ σύ γε νηῶν
ἐμπεράμους, οὐκ ἄνδρα σακέσπαλον, οὐ μὲν ἀοιδόν·
ἀλλὰ τὰ μὲν μακάρεσσιν ὀλίζοσιν αὖθι παρῆκας
ἄλλα μέλειν ἑτέροισι, σὺ δ᾿ ἐξέλεο πτολιάρχους
αὐτούς, ὧν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος, ὧν ἴδρις αἰχμῆς,
ὧν ἐρέτης, ὧν πάντα· τί δ᾿ οὐ κρατέοντος ὑπ᾿ ἰσχύν;
αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ἡφαίστοιο,
τευχηστὰς δ᾿ Ἄρηος, ἐπακτῆρας δὲ Χιτώνης
Ἀρτέμιδος, Φοίβου δὲ λύρης εὖ εἰδότας οἴμους·
„ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες“· ἐπὶ χθονὸς οὐδὲν ἀνάκτων
θειότερον· τῶι καί σφε τεὴν ἐκρίναο λάξιν.
δῶκας δὲ πτολίεθρα φυλασσέμεν, ἵζεο δ᾿ αὐτὸς
ἄκρηισ᾿ ἐν πολίεσσιν, ἐπόψιος οἵ τε δίκηισι
λαὸν ὑπὸ σκολιῆισ᾿ οἵ τ᾿ ἔμπαλιν ἰθύνουσιν·
ἐν δὲ ῥυηφενίην ἔβαλές σφισιν, ἐν δ᾿ ἅλις ὄλβον·
πᾶσι μέν, οὐ μάλα δ᾿ ἶσον. ἔοικε δὲ τεκμήρασθαι
ἡμετέρωι μεδέοντι· περιπρὸ γὰρ εὐρὺ βέβηκεν.
ἑσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τά κεν ἦρι νοήσηι·
ἑσπέριος τὰ μέγιστα, τὰ μείονα δ᾿, εὖτε νοήσηι.
οἱ δὲ τὰ μὲν πλειῶνι, τὰ δ᾿ οὐχ ἑνί, τῶν δ᾿ ἀπὸ πάμπαν

---

68 *οἰωνὸν*: corr. Stephanus ‖ 79 *ἐπὶ χθονὸς* scripsi: *ἐπεὶ διός* ‖ 80 *σφε* Bentley: *σφι* ‖ 89 *ἦοι*: corr. marg. *m* (?), marg. Taur.

αὐτὸς ἄνην ἐκόλουσας, ἐνέκλασσας δὲ μενοινήν.
χαῖρε μέγα Κρονίδη πανυπέρτατε, δῶτορ ἐάων,
δῶτορ ἀπημονίης. τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν ἀείδοι;
οὐ γένετ', οὐκ ἔσται· τίς καὶ Διὸς ἔργματ' ἀείσει;
χαῖρε πάτερ, χαῖρ' αὖθι· δίδου δ' ἀρετήν τ' ἄφενός τε.
οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν
οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο· δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.

---

90 *ἐνέκλαρας*: corr. Vatic. 36 ‖ 93 *καὶ* scripsi: *κεν* ‖ *ἀείσει F* Lasc.: *ἀείσοι AE*

II.
ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

Οἷον ὁ τὠπόλλωνος ἐσείσατο δάφνινος ὅρπηξ,
οἷα δ' ὅλον τὸ μέλαθρον· ἑκὰς ἑκὰς ὅστις ἀλιτρός.
καὶ δή που τὰ θύρετρα καλῶι ποδὶ Φοῖβος ἀράσσει·
οὐχ ὁράαις; ἐπένευσεν ὁ Δήλιος ἡδύ τι φοῖνιξ
ἐξαπίνης, ὁ δὲ κύκνος ἐν ἠέρι καλὸν ἀείδει.
αὐτοὶ νῦν κατοχῆες ἀνακλίνεσθε πυλάων,
αὐταὶ δὲ κληῖδες· ὁ γὰρ θεὸς οὐκ ἔτι μακρήν.
οἱ δὲ νέοι μολπήν τε καὶ ἐς χορὸν ἐντύνεσθε.

ὡπόλλων οὐ παντὶ φαείνεται, ἀλλ' ὅ τις ἐσθλός·
ὅς μιν ἴδηι, μέγας οὗτος, ὃς οὐκ ἴδε, λιτὸς ἐκεῖνος.
ὀψόμεθ', ὦ Ἑκάεργε, καὶ ἐσσόμεθ' οὔποτε λιτοί.
μήτε σιωπηλὴν κίθαριν μήτ' ἄψοφον ἴχνος
τοῦ Φοίβου τοὺς παῖδας ἔχειν ἐπιδημήσαντος,
εἰ τελέειν μέλλουσι γάμον πολιήν τε κερεῖσθαι,
ἑστήξειν δὲ τὸ τεῖχος ἐπ' ἀρχαίοισι θεμέθλοις.
ἠγασάμην τοὺς παῖδας, ἐπεὶ χέλυς οὐκέτ' ἀεργός.

εὐφημεῖτ' ἀίοντες ἐπ' Ἀπόλλωνος ἀοιδῆι.
εὐφημεῖ καὶ πόντος, ὅτε κλείουσιν ἀοιδοί
ἢ κίθαριν ἢ τόξα, Λυκωρέος ἔντεα Φοίβου.
οὐδὲ Θέτις Ἀχιλῆα κινύρεται αἴλινα μήτηρ,
ὁππόθ' ἰὴ παιῆον ἰὴ παιῆον ἀκούσηι.
καὶ μὲν ὁ δακρυόεις ἀναβάλλεται ἄλγεα πέτρος,
ὅστις ἐνὶ Φρυγίηι διερὸς λίθος ἐστήρικται,
μάρμαρον ἀντὶ γυναικὸς ὀιζυρόν τι χανούσης.

---

2 *οἷο*: **corr. Lasc. ‖ 7** *μακράν*

ἱὴ ἱὴ φθέγγεσθε· κακὸν μακάρεσσιν ἐρίζειν.
ὃς μάχεται μακάρεσσιν, ἐμῷ βασιλῆι μάχοιτο·
ὅστις ἐμῷ βασιλῆι, καὶ Ἀπόλλωνι μάχοιτο.
τὸν χορὸν ὡπόλλων, ὅ τι οἱ κατὰ θυμὸν ἀείδει,
τιμήσει· δύναται γάρ, ἐπεὶ Διὶ δεξιὸς ἧσται.
οὐδ' ὁ χορὸς τὸν Φοῖβον ἐφ' ἓν μόνον ἦμαρ ἀείσει,
ἔστι γὰρ εὔυμνος· τίς ἂν οὐ ῥέα Φοῖβον ἀείδοι;
    χρύσεα τὠπόλλωνι τό τ' ἐνδυτὸν ἥ τ' ἐπιπορπὶς
ἥ τε λύρη τό τ' ἄεμμα τὸ Λύκτιον ἥ τε φαρέτρη,
χρύσεα καὶ τὰ πέδιλα· πολύχρυσος γὰρ Ἀπόλλων.
καὶ δὲ πολυκτέανος· Πυθῶνί κε τεκμήραιο.
καὶ μὲν ἀεὶ καλὸς καὶ ἀεὶ νέος· οὔποτε Φοίβου
θηλείῃς' οὐδ' ὅσσον ἐπὶ χνόος ἦλθε παρειαῖς.
αἱ δὲ κόμαι θυόεντα πέδωι λείβουσιν ἔλαια.
οὐ λίπος Ἀπόλλωνος ἀποστάζουσιν ἔθειραι,
ἀλλ' αὐτὴν πανάκειαν· ἐν ἄστεϊ δ' ὧι κεν ἐκεῖναι
πρῶκες ἔραζε πέσωσιν ἀκήρια πάντ' ἐγένοντο.
    τέχνῃ δ' ἀμφιλαφὴς οὔ τις τόσον ὅσσον Ἀπόλλων·
κεῖνος ὀιστευτὴν ἔλαχ' ἀνέρα, κεῖνος ἀοιδόν
(Φοίβωι γὰρ καὶ τόξον ἐπιτρέπεται καὶ ἀοιδή),
κείνου δὲ θριαὶ καὶ μάντιες· ἐκ δέ νυ Φοίβου
ἰητροὶ δεδάασιν ἀνάβλησιν θανάτοιο.
    Φοῖβον καὶ Νόμιον κικλήσκομεν ἐξέτι κείνου,
ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσσῷ ζευγίτιδας ἔτρεφεν ἵππους
ἠιθέου ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο.
ῥεῖά κε βουβόσιον τελέθοι πλέον, οὐδέ κεν αἶγες
δεύοιντο βρεφέων ἐπιμηλάδες ᾗσιν Ἀπόλλων
βοσκομένῃσ' ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν· οὐδ' ἀγάλακτες
οἴιες οὐδ' ἄκυθοι, πᾶσαι δέ κεν εἶεν ὕπαρνοι,
ἡ δέ κε μουνοτόκος διδυμητόκος αἶψα γένοιτο.
    Φοίβωι δ' ἑσπόμενοι πόλιας διεμετρήσαντο
ἄνθρωποι· Φοῖβος γὰρ ἀεὶ πολίεσσι φιληδεῖ
κτιζομένῃσ', αὐτὸς δὲ θεμείλια Φοῖβος ὑφαίνει.

---

31 *ἀν' οὔρεα*: *ῥέα* dist. marg. Taur. ‖ 35 *καί τε*: corr. Schneider ‖ 36 *καί κεν*: corr. *e* ‖ 37 *θηλείαις* | 51 *μενεμηλάδες* (h. e. *ἐμμηλάδες* cf. Hesych.) v. l. in scholiis ‖ 54 *διδυμοτόκος*: *διδυματόκος* *a*. corr. Blomfield

τετραέτης τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἔπηξε
καλῆι ἐν Ὀρτυγίηι περιηγέος ἐγγύθι λίμνης.
Ἄρτεμις ἀγρώσσουσα καρήατα συνεχὲς αἰγῶν
Κυνθιάδων φορέεσκεν, ὁ δ' ἔπλεκε βωμὸν Ἀπόλλων.
δείματο μὲν κεράεσσιν ἐδέθλια, πῆξε δὲ βωμὸν
ἐκ κεράων, κεραοὺς δὲ πέριξ ὑπεβάλλετο τοίχους.
ὧδ' ἔμαθεν τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἐγείρειν.
Φοῖβος καὶ βαθύγειον ἐμὴν πόλιν ἔφρασε Βάττωι
καὶ Λιβύην ἐσιόντι κόραξ ἡγήσατο λαῶι
δεξιὸς οἰκιστῆρι καὶ ὤμοσε τείχεα δώσειν
ἡμετέροις βασιλεῦσιν· ἀεὶ δ' εὔορκος Ἀπόλλων.
ὤπολλον, πολλοί σε Βοηδρόμιον καλέουσι,
πολλοὶ δὲ Κλάριον, πάντη δέ τοι οὔνομα πουλύ·
αὐτὰρ ἐγὼ Καρνεῖον· ἐμοὶ πατρώιον οὕτω.
Σπάρτη τοι Καρνεῖε τὸ δὴ πρώτιστον ἕδεθλον,
δεύτερον αὖ Θήρη, τρίτατόν γε μὲν ἄστυ Κυρήνης.
ἐκ μέν σε Σπάρτης ἕκτον γένος Οἰδιπόδαο
ἤγαγε Θηραίην ἐς ἀπόκτισιν· ἐκ δέ σε Θήρης
οὖλος Ἀριστοτέλης Ἀσβυστίδι πάρθετο γαίηι,
δεῖμε δέ τοι μάλα καλὸν ἀνάκτορον, ἐν δὲ πόληι
θῆκε τελεσφορίην ἐπετήσιον, ἧι ἐνὶ πολλοὶ
ὑστάτιον πίπτουσιν ἐπ' ἰσχίον, ὦ ἄνα, ταῦροι.
ἰὴ ἰὴ Καρνεῖε πολύλλιτε, σεῖο δὲ βωμοὶ
ἄνθεα μὲν φορέουσιν ἐν εἴαρι τόσσα περ Ὧραι
ποικίλ' ἀγινεῦσι ζεφύρου πνείοντος ἐέρσην,
χείματι δὲ κρόκον ἡδύν· ἀεὶ δέ τοι ἀέναον πῦρ,
οὐδέ ποτε χθιζὸν περιβόσκεται ἄνθρακα τέφρη.
ἦ ῥ' ἐχάρη μέγα Φοῖβος, ὅτε ζωστῆρες Ἐνυοῦς
ἀνέρες ὠρχήσαντο μετὰ ξανθῆισι Λιβύσσαις,
τέθμιαι εὖτέ σφιν Καρνειάδες ἤλυθον ὧραι.
οἱ δ' οὔπω πηγῆισι Κύρης ἐδύναντο πελάσσαι
Δωριέες, πυκινὴν δὲ νάπαις Ἄζιλιν ἔναιον.
τοὺς μὲν ἄναξ ἴδεν αὐτός, ἔῆι δ' ἐπεδείξατο νύμφηι

---

67 *οἰκιστήρ*: corr. Bentley ‖ 72 *δὴ* Kaibel: *δὲ* ‖ 86 *Λιβύσσης* ‖ 88 *πηγαῖσι* Schol. Pindar. Pyth. 4, 523: *πηγῆς*

στὰς ἐπὶ Μυρτούσσης κερατώδεος, ἧχι λέοντα
Ὑψηὶς κατέπεφνε βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο.
οὐ κεῖνου χορὸν εἶδε θεώτερον ἄλλον Ἀπόλλων,
οὐδὲ πόλει τόσ' ἔνειμεν ὀφέλσιμα, τόσσα Κυρήνηι,
μνωόμενος προτέρης ἁρπακτύος. οὐδὲ μὲν αὐτοὶ
Βαττιάδαι Φοίβοιο πλέον θεὸν ἄλλον ἔτεισαν.

ἰὴ ἰὴ παιῆον ἀκούομεν, οὕνεκα τοῦτο
Δελφός τοι πρώτιστον ἐφύμνιον εὕρετο λαός,
ἦμος ἑκηβολίην χρυσέων ἐπεδείκνυσο τόξων.
Πυθώ τοι κατιόντι συνήντετο δαιμόνιος θήρ,
αἰνὸς ὄφις. τὸν μὲν σὺ κατήναρες ἄλλον ἐπ' ἄλλωι
βάλλων ὠκὺν ὀιστόν, ἐπηύτησε δὲ λαός,
'ἰὴ ἰὴ παιῆον, ἵει βέλος, εὐθύ σε μήτηρ
γείνατ' ἀοσσητῆρα'· τὸ δ' ἐξέτι κεῖθεν ἀείδηι.

ὁ Φθόνος Ἀπόλλωνος ἐπ' οὔατα λάθριος εἶπεν
'οὐκ ἄγαμαι τὸν ἀοιδὸν ὃς οὐδ' ὅσα πόντος ἀείδει'.
τὸν Φθόνον ὡπόλλων ποδί τ' ἤλασεν ὧδέ τ' ἔειπεν·
'Ἀσσυρίου ποταμοῖο μέγας ῥόος, ἀλλὰ τὰ πολλά
λύματα γῆς καὶ πολλὸν ἐφ' ὕδατι συρφετὸν ἕλκει.
Δηοῖ δ' οὐκ ἀπὸ παντὸς ὕδωρ φορέουσι μέλισσαι,
ἀλλ' ἥτις καθαρή τε καὶ ἀχράαντος ἀνέρπει
πίδακος ἐξ ἱερῆς ὀλίγη λιβὰς ἄκρον ἄωτον'.

χαῖρε ἄναξ· ὁ δὲ Μῶμος, ἵν' ὁ Φθόνος, ἔνθα νέοιτο.

---

93 *εἶδε* *F*: *ἴδε* *AE* ‖ 94 *ἔνειμε* *A* Lasc.: *ἔδειμε* *EF* ‖ 96 *ἔτισαν* ‖ 113 schol. mutilum Gregor. Naz. codicis Clark. 12 f. 3ª (contulit Graeven) *ὃν γὰρ φ⟨θονεῖ⟩τις καὶ βασκαίνει μ⟨έμ⟩φεται καὶ σκώπτει, ⟨κα⟩θώς φησι καί τις τῶν σοφ⟨ῶν· βα⟩σκανίης μνη⟨μεῖον ἀρι⟩φραδές ἐστιν ὁ μῶμ⟨ος⟩· καὶ ὁ καλλίμαχος. ⟨ὁ⟩ δὲ μῶμος ἵν' ὁ φθόνος ἔνθα νεύοιτο.*: *φθόρος.* invenerant verum etiam deteriores codd.

III.

ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΝ.

Ἄρτεμιν (οὐ γὰρ ἐλαφρὸν ἀειδόντεσσι λαθέσθαι)
ὑμνέομεν, τῇι τόξα λαγωβολίαι τε μέλονται
καὶ χορὸς ἀμφιλαφὴς καὶ ἐν οὔρεσιν ἑψιάασθαι,
ἄρχμενοι, ὡς ὅτε πατρὸς ἐφεζομένη γονάτεσσι
παῖς ἔτι κουρίζουσα τάδε προσέειπε γονῆα
'δός μοι παρθενίην αἰώνιον ἄππα φυλάσσειν,
καὶ πολυωνυμίην, ἵνα μή μοι Φοῖβος ἐρίζηι.
δὸς δ' ἰοὺς καὶ τόξα — ἔα πάτερ, οὔ σε φαρέτρην
οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον· ἐμοὶ Κύκλωπες ὀιστοὺς
αὐτίκα τεχνήσονται, ἐμοὶ δ' εὐκαμπὲς ἄεμμα·
ἀλλὰ φαεσφορίην τε καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα
ζώννυσθαι λεγνωτόν, ἵν' ἄγρια θηρία καίνω.
δὸς δέ μοι ἑξήκοντα χορίτιδας Ὠκεανίνας,
πάσας εἰνέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους.
δὸς δέ μοι ἀμφιπόλους Ἀμνισίδας εἴκοσι νύμφας,
αἵ τέ μοι ἐνδρομίδας τε καί, ὁππότε μηκέτι λύγκας
μήτ' ἐλάφους βάλλοιμι, θοοὺς κύνας εὖ κομέοιεν,
δὸς δέ μοι οὔρεα πάντα· πόλιν δέ μοι ἥντινα νεῖμον
ἥντινα λῆις· σπαρνὸν γὰρ ὅτ' Ἄρτεμις ἄστυ κάτεισιν·
οὔρεσιν οἰκήσω, πόλεσιν δ' ἐπιμείξομαι ἀνδρῶν
μοῦνον ὅτ' ὀξείηισιν ὑπ' ὠδίνεσσι γυναῖκες
τειρόμεναι καλέουσι βοηθόον, ἧισί με Μοῖραι
γεινομένην τὸ πρῶτον ἐπεκλήρωσαν ἀρήγειν,
ὅττι με καὶ τίκτουσα καὶ οὐκ ἤλγησε φέρουσα

4 *ἀρχόμενοι* (*-μενος* A): corr. Blomfield ‖ 16 *ἐνδρομίδας* Et. Flor. s. v.: *ἐνδρομάδας* ‖ 20 *ἐπιμίξομαι* ‖ 21 *ὀξείησιν F -εισιν A εσσιν E*

μήτηρ, ἀλλ' ἀμογητὶ φίλων ἀπεθήκατο γυίων'.
ὣς ἡ παῖς εἰποῦσα γενειάδος ἤθελε πατρὸς
ἅψασθαι, πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας,
μέχρις ἵνα ψαύσειε. πατὴρ δ' ἐπένευσε γελάσσας,
φῆ δὲ καταρρέζων ʽὅτε μοι τοιαῦτα θέαιναι
τίκτοιεν, τυτθόν κεν ἐγὼ ζηλήμονος Ἥρης
χωομένης ἀλέγοιμι. φέρευ τέκος ὅσσ' ἐθελημός
αἰτίζεις, καὶ δ' ἄλλα πατὴρ ἔτι μείζονα δώσει.
τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα καὶ οὐχ ἕνα πύργον ὀπάσσω,
τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα, τὰ μὴ θεὸν ἄλλον ἀέξειν
εἴσεται ἀλλὰ μόνην σὲ καὶ Ἀρτέμιδος καλέεσθαι·
πολλὰς δὲ ξυνῆι πόλιας διαμετρήσασθαι
μεσσόγεως νήσους τε· καὶ ἐν πάσῃισιν ἔσονται
Ἀρτέμιδος βωμοί τε καὶ ἄλσεα. καὶ μὲν ἀγυιαῖς
ἔσσῃι καὶ λιμένεσσιν ἐπίσκοπος'. ὣς ὁ μὲν εἰπὼν
μῦθον ἐπεκρήηνε καρήατι. βαῖνε δὲ κούρη
λευκὸν ἐπὶ Κρηταῖον ὄρος κεκομημένον ὕλῃι·
ἔνθεν ἐπ' Ὠκεανόν· πολέας δ' ἐπελέξατο νύμφας,
[πάσας εἰνέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους.]
χαῖρε δὲ Καίρατος ποταμὸς μέγα, χαῖρε δὲ Τηθύς,
οὕνεκα θυγατέρας Λητωίδι πέμπον ἀμορβούς.
αὖθι δὲ Κύκλωπας μετεκίαθε· τοὺς μὲν ἔτετμε
νήσωι ἐνὶ Λιπάρηι (Λιπάρη νέον, ἀλλὰ τότ' ἔσκεν
οὔνομά οἱ Μελιγουνίς) ἐπ' ἄκμοσιν Ἡφαίστοιο
ἑσταότας περὶ μύδρον· ἐπείγετο γὰρ μέγα ἔργον·
ἱππείην τετύκοντο Ποσειδάωνι ποτίστρην.
αἱ νύμφαι δ' ἔδδεισαν, ὅπως ἴδον αἰνὰ πέλωρα
πρηόσιν †ὀσσείοισιν ἐοικότα, πᾶσι δ' ὑπ' ὀφρύν
φάεα μουνόγληνα σάκει ἴσα τετραβοείωι
δεινὸν ὑπογλαύσσοντα, καὶ ὁππότε δοῦπον ἄκουσαν
ἄκμονος ἠχήσαντος ἐπὶ μέγα πουλύ τ' ἄημα
φυσάων αὐτῶν τε βαρὺν στόνον· αὖε γὰρ Αἴτνη,

29 *ὅτι*: corr. Lasc. ‖ 37 *μεσόγεως*: corr. Lasc. | *ἀπάσῃσι*: corr. marg. Taur. ‖ 43 del. Vahlen ‖ 45 *πέμπον* Schol. Nic. Ther. 349: *πέμπεν* ‖ 51 *ἔδεισαν* *Af* ‖ 52 *Ὀσσαίοισιν* Meineke | *ἐοικότας*: corr. *m*². recc ‖ 54 *ὑπογλαύσσοντα*: corr. Taur. ‖ 55 *ἐπεί*: corr. Bentley

αὖε δὲ Τρινακίη, Σικανῶν ἕδος, αὖε δὲ γείτων
Ἰταλίη, μεγάλην δὲ βοὴν ἐπὶ Κύρνος ἀύτει,
εὖθ' οἵ γε ῥαιστῆρας ἀειράμενοι ὑπὲρ ὤμων
ἢ χαλκὸν ζείοντα καμινόθεν ἠὲ σίδηρον
ἀμβολαδὶς τετυπόντες ἐπὶ μέγα μοχθήσειαν.
τῶι σφέας οὐκ ἐτάλασσαν ἀκηδέες Ὠκεανῖναι
οὔτ' ἄντην ἰδέειν οὔτε κτύπον οὔασι δέχθαι.
οὐ νέμεσις· κείνους γε καὶ αἱ μάλα μηκέτι τυτθαὶ
οὐδέποτ' ἀφρικτὶ μακάρων ὁρόωσι θύγατρες.
ἀλλ' ὅτε κουράων τις ἀπειθέα μητέρι τεύχοι,
μήτηρ μὲν Κύκλωπας ἑῆι ἐπὶ παιδὶ καλιστρεῖ,
Ἄργην ἢ Στερόπην· ὁ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο
ἔρχεται Ἑρμείης σποδιῆι κεχριμένος αἰθῆι·
αὐτίκα τὴν κούρην μορμύσσεται, ἣ δὲ τεκούσης
δύνει ἔσω κόλπους θεμένη ἐπὶ φάεσι χεῖρας.
κοῦρα σὺ δὲ προτέρω περ, ἔτι τριέτηρος ἐοῦσα,
εὖτ' ἔμολεν Λητώ σε μετ' ἀγκαλίδεσσι φέρουσα,
Ἡφαίστου καλέοντος ὅπως ὀπτήρια δοίη,
Βρόντεώ σε στιβαροῖσιν ἐφεσσαμένου γονάτεσσι,
στήθεος ἐκ μεγάλου λασίης ἐδράξαο χαίτης,
ὤλοψας δὲ βίηφι· τὸ δ' ἄτριχον εἰσέτι καὶ νῦν
μεσσάτιον στέρνοιο μένει μέρος, ὡς ὅτε κόρσηι
φωτὸς ἐνιδρυθεῖσα κόμην ἐπενείματ' ἀλώπηξ.
τῶι μάλα θαρσαλέη σφε τάδε προσελέξαο τῆμος·
'Κύκλωπες κἠμοί τι Κυδώνιον εἰ δ' ἄγε τόξον
ἠδ' ἰοὺς κοίλην τε κατακληῗδα βελέμνων
τεύξατε· καὶ γὰρ ἐγὼ Λητωιὰς ὥσπερ Ἀπόλλων.
αἱ δέ κ' ἐγὼ τόξοις μονιὸν δάκος ἤ τι πέλωρον
θηρίον ἀγρεύσω, τὸ δέ κεν Κύκλωπες ἔδοιεν'.
ἔννεπες· οἳ δ' ἐτέλεσσαν· ἄφαρ δ' ὡπλίσσαο δαῖμον.
αἶψα δ' ἐπὶ σκύλακας πάλιν ἤιες· ἵκεο δ' αὖλιν
Ἀρκαδικὴν ἔπι Πανός. ὁ δὲ κρέα λυγκὸς ἔταμνε
Μαιναλίης, ἵνα οἱ τοκάδες κύνες εἶδαρ ἔδοιεν.

---

61 *ἐπεί*: corr. Stephanus ‖ 64 *κείνους δέ*: corr. Meineke ‖ 69 *κεχρημένος*: corr. *e*, marg. Taur. ‖ 70 *μορμύσσεται*: corr. Lasc. ‖ 78 *κόρσην*: corr. marg. Taur. ‖ 81 *ἢ ἦμοι*: corr. Meineke ‖ 83 *Λητοιάς*: corr. Lasc.

τὶν δ' ὁ γενειήτης δύο μὲν κύνας ἥμισυ πηγούς
τρεῖς δὲ παρουαίους ἕνα δ' αἰόλον, οἵ ῥα λέοντας
αὐτοὺς αὖ ἐρύοντας, ὅτε δράξαιντο δεράων,
εἷλκον ἔτι ζώοντας ἐπ' αὔλιον, ἑπτὰ δ' ἔδωκε
θάσσονας αὐράων Κυνοσουρίδας, αἵ ῥα διῶξαι
ὤκισται νεβρούς τε καὶ οὐ μύοντα λαγωόν,
καὶ κοίτην ἐλάφοιο καὶ ὕστριχος ἔνθα καλιαί
σημῆναι, καὶ ζορκὸς ἐπ' ἴχνιον ἡγήσασθαι.
ἔνθεν ἀπερχομένη (μετὰ καὶ κύνες ἐσσεύοντο)
εὗρες ἐπὶ προμολῇσ' ὄρεος τοῦ Παρρασίοιο
σκαιρούσας ἐλάφους, μέγα τι χρέος· αἱ μὲν ἐπ' ὄχθης
αἰὲν ἐβουκολέοντο μελαμψήφιδος ἀναύρου,
μάσσονες ἢ ταῦροι, κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσός·
ἐξαπίνης δ' ἔταφές τε καὶ ὃν ποτὶ θυμὸν ἔειπες
'τοῦτό κεν Ἀρτέμιδος πρωτάγριον ἄξιον εἴη'.
πέντ' ἔσαν αἱ πᾶσαι· πίσυρας δ' ἕλες ὦκα θέουσα
νόσφι κυνοδρομίης, ἵνα τοι θοὸν ἅρμα φέρωσι.
τὴν δὲ μίαν Κελάδοντος ὑπὲρ ποταμοῖο φυγοῦσαν
Ἥρης ἐννεσίῃσιν, ἀέθλιον Ἡρακλῆι
ὕστερον ὄφρα γένοιτο, πάγος Κερύνειος ἔδεκτο.
Ἄρτεμι Παρθενίη Τιτυοκτόνε, χρύσεα μέν τοι
ἔντεα καὶ ζώνη, χρύσεον δ' ἐζεύξαο δίφρον,
ἐν δ' ἐβάλευ χρύσεια θεὴ κεμάδεσσι χαλινά.
ποῦ δέ σε τὸ πρῶτον κερόεις ὄχος ἤρξατ' ἀείρειν;
Αἵμωι ἐπὶ Θρήικι, τόθεν βορέαο καταῖξ
ἔρχεται ἀχλαίνοισι δυσαέα κρυμὸν ἄγουσα.
ποῦ δ' ἔταμες πεύκην, ἀπὸ δὲ φλογὸς ἥψαο ποίης;
Μυσῶι ἐν Οὐλύμπωι, φάεος δ' ἐνέηκας ἀυτμήν
ἀσβέστου, τό ῥα πατρὸς ἀποστάζουσι κεραυνοί.
ποσσάκι δ' ἀργυρέοιο θεὴ πειρήσαο τόξου;
πρῶτον ἐπὶ πτελέην, τὸ δὲ δεύτερον ἧκας ἐπὶ δρῦν,
τὸ τρίτον αὖτ' ἐπὶ θῆρα. τὸ τέτρατον οὐκέτ' ἐπὶ δρῦν,
. . . .

91 *παρουατίους*: corr. Haupt et Schneider ‖ 93 *εἷλον*: corr. *e* (Nonn. 25, 188) ‖ 100 ad *ὄχθης* cf. schol. T ad Ξ 445 ‖ 109 *ὕστερον* Schol. Apollon. I 996: *ὕστατον* ‖ 112 *θεά* ‖ post 121 versum deesse vidit Schneider

ἀλλά μιν εἰς ἀδίκων ἔβαλες πόλιν, οἵ τε περὶ σφέας
οἵ τε περὶ ξείνους ἀλιτήμονα πολλὰ τέλεσκον,
σχέτλιοι· οἷς τύνη χαλεπὴν ἐμμάξεαι ὀργήν·
κτήνεά φιν λοιμὸς καταβόσκεται, ἔργα δὲ πάχνη,
κείρονται δὲ γέροντες ἐφ᾽ υἱάσιν, αἱ δὲ γυναῖκες
ἢ βληταὶ θνήσκουσι λεχωίδες ἠὲ φυγοῦσαι
τίκτουσιν τῶν οὐδὲν ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν ἀνέστη.
οἷς δέ κεν εὐμειδής τε καὶ ἵλαος αὐγάσσηαι,
κείνοις εὖ μὲν ἄρουρα φέρει στάχυν, εὖ δὲ γενέθλη
τετραπόδων, εὖ δ᾽ ὄλβος ἀέξεται· οὐδ᾽ ἐπὶ σῆμα
ἔρχονται πλὴν εὖτε πολυχρόνιόν τι φέρωσιν·
οὐδὲ διχοστασίη τρώει γένος, ἥ τε καὶ εὖ περ
οἴκους ἑστηῶτας ἐσίνατο· ταὶ δὲ θυωρόν
εἰνάτερες γαλόωι τε μίαν πέρι δίφρα τίθενται.
πότνια, τῶν εἴη μὲν ἐμοὶ φίλος ὅστις ἀληθής,
εἴην δ᾽ αὐτός, ἄνασσα, μέλοι δέ μοι αἰὲν ἀοιδή·
τῆι ἔνι μὲν Λητοῦς γάμος ἔσσεται, ἐν δὲ σὺ πολλή,
ἐν δὲ καὶ Ἀπόλλων, ἐν δ᾽ οἵ σεο πάντες ἄεθλοι,
ἐν δὲ κύνες καὶ τόξα καὶ ἄντυγες, αἵ τέ σε ῥεῖα
θηητὴν φορέουσιν, ὅτ᾽ ἐς Διὸς οἶκον ἐλαύνεις.
ἔνθα τοι ἀντιόωντες ἐνὶ προμολῆισι δέχονται
ὅπλα μὲν Ἑρμείης Ἀκακήσιος, αὐτὰρ Ἀπόλλων
θηρίον ὅττι φέρηισθα· πάροιθέ γε, πρίν περ ἱκέσθαι
καρτερὸν Ἀλκεΐδην· νῦν δ᾽ οὐκέτι τοῦτον ἄεθλον
Φοῖβος ἔχει, τοῖος γὰρ ἀεὶ Τιρύνθιος ἄκμων
ἕστηκε πρὸ πυλέων ποτιδέγμενος, εἴ τι φέρουσα
νεῖαι πῖον ἔδεσμα· θεοὶ δ᾽ ἐπὶ πάντες ἐκείνωι
ἄλληκτον γελόωσι, μάλιστα δὲ πενθερὴ αὐτή,
ταῦρον ὅτ᾽ ἐκ δίφροιο μάλα μέγαν ἢ ὅ γε χλούνην
κάπρον ὀπισθιδίοιο φέροι ποδὸς ἀσπαίροντα·
κερδαλέωι μύθωι σε θεὴ μάλα τῶιδε πινύσκει
„βάλλε κακοὺς ἐπὶ θῆρας, ἵνα θνητοί σε βοηθόν
ὡς ἐμὲ κικλήσκωσιν. ἔα πρόκας ἠδὲ λαγωούς

125 *λιμός*: corr. *e* recc. ‖ 128 *τῶν δ᾽*: corr. Cobet ‖ 144 *πάροιθε δέ*: corr. Blomfield ‖ 150 *ὅτε χλ.*: corr. Lasc. ‖ 153 *θνητοῖσι*: corr. marg. Taur. ‖ 154 *κικλήσκωσιν F*: *-ουσιν AE*

οὔρεα βόσκεσθαι· τί κέ μιν πρόκες ἠὲ λαγωοί
ῥέξειαν; σύες ἔργα, σύες φυτὰ λυμαίνονται.
καὶ βόες ἀνθρώποισι κακὸν μέγα· βάλλ᾽ ἐπὶ καὶ τούς."
ὣς ἔνεπεν, ταχινὸς δὲ μέγαν περὶ θῆρα πονεῖτο.
οὐ γάρ ὅ γε Φρυγίῃ περ ὑπὸ δρυὶ γυῖα θεωθεὶς
παύσατ᾽ ἀδηφαγίης· ἔτι οἱ πάρα νηδὺς ἐκείνη,
τῇι ποτ᾽ ἀροτριόωντι συνήντετο Θειοδάμαντι.
σοὶ δ᾽ Ἀμνισιάδες μὲν ὑπὸ ζεύγληφι λυθείσας
ψήχουσιν κεμάδας, παρὰ δέ σφισι πουλὺ νέμεσθαι
Ἥρης ἐκ λειμῶνος ἀμησάμεναι φορέουσιν
ὠκύθοον τριπέτηλον, ὃ καὶ Διὸς ἵπποι ἔδουσιν·
ἐν καὶ χρυσείας ὑποληνίδας ἐπλήσαντο
ὕδατος, ὄφρ᾽ ἐλάφοισι ποτὸν θυμάρμενον εἴη.
αὐτὴ δ᾽ ἐς πατρὸς δόμον ἔρχεαι· οἱ δέ σ᾽ ἐφ᾽ ἕδρην
πάντες ὁμῶς καλέουσι· σὺ δ᾽ Ἀπόλλωνι παρίζεις.
ἡνίκα δ᾽ αἱ νύμφαι σε χορῷι ἔνι κυκλώσονται
ἀγχόθι πηγάων Αἰγυπτίου Ἰνωποῖο
ἢ Πιτάνης (καὶ γὰρ Πιτάνη σέθεν) ἢ ἐνὶ Λίμναις,
ἢ ἵνα δαῖμον Ἁλὰς Ἀραφηνίδας οἰκήσουσα
ἦλθες ἀπὸ Σκυθίης, ἀπὸ δ᾽ εἴπαο τέθμια Ταύρων,
μὴ νειὸν τημοῦτος ἐμαὶ βόες εἵνεκα μισθοῦ
τετράγυον τέμνοιεν ὑπ᾽ ἀλλοτρίωι ἀροτῆρι·
ἦ γάρ κεν γυιαί τε καὶ αὐχένα κεκμηυῖαι
κόπρον ἔπι προγένοιντο, καὶ εἰ Στυμφαιίδες εἶεν
εἰναετιζόμεναι κεραελκέες, αἳ μέγ᾽ ἄρισται
τέμνειν ὦλκα βαθεῖαν· ἐπεὶ θεὸς οὔποτ᾽ ἐκεῖνον
ἦλθε παρ᾽ Ἠέλιος καλὸν χορόν, ἀλλὰ θεῆται
δίφρον ἐπιστήσας, τὰ δὲ φάεα μηκύνονται.
τίς δέ νύ τοι νήσων, ποῖον δ᾽ ὄρος εὔαδε πλεῖστον,
τίς δὲ λιμήν, ποίη δὲ πόλις; τίνα δ᾽ ἔξοχα νυμφέων
φίλαο, καὶ ποίας ἡρωίδας ἔσχες ἑταίρας;
εἰπὲ θεή σὺ μὲν ἄμμιν, ἐγὼ δ᾽ ἑτέροισιν ἀείσω.
νήσων μὲν Δολίχη, πολίων δέ τοι εὔαδε Πέργη,

---

155 *τί κεν πρόκες ἠδὲ*: correxi ‖ 165 *ὠκύθοον* Hesych.: *ὠκύθεον* ‖ 184 *ἔξοχον*: corr. Lasc. ‖ 186 *θεά* ‖ 187 *δολίχην*: corr. recc.

Τηύγετον δ' ὀρέων, λιμένες γε μὲν Εὐρίποιο.
ἔξοχα δ' ἀλλάων Γορτυνίδα φίλαο νύμφην,
ἐλλοφόνον Βριτόμαρτιν ἐύσκοπον· ἧς ποτε Μίνως
πτοιηθεὶς ὑπ' ἔρωτι κατέδραμεν οὔρεα Κρήτης.
ἡ δ' ὁτὲ μὲν λασίῃσιν ὑπὸ δρυσὶ κρύπτετο νύμφη,
ἄλλοτε δ' εἱαμενῇσιν· ὁ δ' ἐννέα μῆνας ἐφοίτα
παίπαλά τε κρημνούς τε καὶ οὐκ ἀνέπαυσε διωκτύν,
μέσφ' ὅτε μαρπτομένη καὶ δὴ σχεδὸν ἥλατο πόντον
πρηόνος ἐξ ὑπάτοιο καὶ ἔνθορεν εἰς ἁλιήων
δίκτυα, τά σφ' ἐσάωσαν· ὅθεν μετέπειτα Κύδωνες
νύμφην μὲν Δίκτυναν, ὄρος δ' ὅθεν ἥλατο νύμφη
Δικταῖον καλέουσιν, ἀνεστήσαντο δὲ βωμούς
ἱερά τε ῥέζουσι· τὸ δὲ στέφος ἤματι κείνωι
ἢ πίτυς ἢ σχῖνος, μύρτοιο δὲ χεῖρες ἄθικτοι·
δὴ τότε γὰρ πέπλοισιν ἐνέσχετο μύρσινος ὄζος
τῆς κούρης, ὅτ' ἔφευγεν· ὅθεν μέγα χώσατο μύρτωι.
Οὖπι ἄνασσ' εὐῶπι φαεσφόρε, καὶ δὲ σὲ κείνην
Κρηταέες καλέουσιν ἐπωνυμίην ἀπὸ νύμφης.
καὶ μὴν Κυρήνην ἑταρίσσαο, τῇι ποτ' ἔδωκας
αὐτὴ θηρητῆρε δύω κύνε, τοῖς ἔνι κούρη
Ὑψηὶς παρὰ τύμβον Ἰώλκιον ἔμμορ' ἀέθλου.
καὶ Κεφάλου ξανθὴν ἄλοχον Δηιονίδαο
πότνια σὴν ὁμόθηρον ἐθήκαο· καὶ δὲ σὲ φασί
καλὴν Ἀντίκλειαν ἴσον φαέεσσι φιλῆσαι,
αἳ πρῶται θοὰ τόξα καὶ ἀμφ' ὤμοισι φαρέτρας
ἰοδόκους ἐφόρησαν· ἀσύλλωτοι δέ φιν ὦμοι
δεξιτεροὶ καὶ γυμνὸς ἀεὶ παρεφαίνετο μαζός.
ᾔνησας δ' ἔτι πάγχυ ποδορρώρην Ἀταλάντην,
κούρην Ἰασίοιο συοκτόνον Ἀρκασίδαο,
καί ἑ κυνηλασίην τε καὶ εὐστοχίην ἐδίδαξας.
οὔ μιν ἐπίκλητοι Καλυδωνίου ἀγρευτῆρες
μέμφονται κάπροιο· τὰ γὰρ σημήια νίκης
Ἀρκαδίην εἰσῆλθεν, ἔχει δ' ἔτι θηρὸς ὀδόντας·

---

204 ***κείνης*: correxi ‖ 213 *ἀσύλλωποι* m², cf. Danielson Indogerm Forsch. 1894 p. 158**

οὐδὲ μὲν Ὑλαῖόν τε καὶ ἄφρονα Ῥοῖκον ἔολπα
οὐδέ περ ἐχθαίροντας ἐν Ἄιδι μωμήσασθαι
τοξότιν· οὐ γάρ σφιν λαγόνες συνεπιψεύσονται,
τάων Μαιναλίη νᾶεν φόνωι ἀκρώρεια.
πότνια πουλυμέλαθρε πολύπτολι χαῖρε Χιτώνη
Μιλήτωι ἐπίδημε· σὲ γάρ ποιήσατο Νηλεύς
ἡγεμόνην, ὅτε νηυσὶν ἀνήγετο Κεκροπίηθεν.
Χησιὰς Ἰμβρασίη πρωτόθρονε, σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
πηδάλιον νηὸς σφετέρης ἐγκάτθετο νηῶι
μείλιον ἀπλοΐης, ὅτε οἱ κατέδησας ἀήτας,
Τευκρῶν ἡνίκα νῆες Ἀχαιίδες ἄστεα κήδειν
ἔπλεον ἀμφ' Ἑλένηι Ῥαμνουσίδι θυμωθεῖσαι.
ἦ μέν τοι Προῖτός γε δύω ἐκαθίσσατο νηούς,
ἄλλον μὲν Κορίης, ὅτι οἱ συνελέξαο κούρας
οὔρεα πλαζομένας Ἀζήνια, τὸν δ' ἐνὶ Λούσοις
Ἡμέρηι, οὕνεκα θυμὸν ἀπ' ἄγριον εἵλεο παίδων.
σοὶ καὶ Ἀμαζονίδες πολέμου ἐπιθυμήτειραι
ἔν ποτε παρραλίηι Ἐφέσωι βρέτας ἱδρύσαντο
φηγῶι ὑπὸ πρέμνωι, τέλεσεν δέ τοι ἱερὸν Ἱππώ·
αὐταὶ δ', Οὖπι ἄνασσα, περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο
πρῶτα μὲν ἐν σακέεσσιν ἐνόπλιον, αὖθι δὲ κύκλωι
στησάμεναι χορὸν εὐρύν· ὑπήεισαν δὲ λίγειαι
λεπταλέον σύριγγες, ἵνα ῥήσσωσιν ὁμαρτῆι
(οὐ γάρ πω νέβρεια δι' ὀστέα τετρήναντο,
ἔργον Ἀθηναίης ἐλάφωι κακόν)· ἔδραμε δ' ἠχώ
Σάρδιας ἔς τε νομὸν Βερεκύνθιον. αἱ δὲ πόδεσσιν
οὖλα κατεκροτάλιζον, ἐπεψόφεον δὲ φαρέτραι.
κεῖνο δέ τοι μετέπειτα περὶ βρέτας εὐρὺ θέμειλον
δωμήθη, τοῦ δ' οὔτι θεώτερον ὄψεται ἠώς
οὐδ' ἀφνειότερον· ῥέα κεν Πυθῶνα παρέλθοι.
τῶι ῥα καὶ ἠλαίνων ἀλαπαξέμεν ἠπείλησε
Λύγδαμις ὑβριστής· ἐπὶ δὲ στρατὸν ἱππημολγῶν
ἤγαγε Κιμμερίων ψαμάθωι ἴσον, οἵ ῥα παρ' αὐτόν

233 γε F p^2 Lasc.: τε AE ‖ 234 Κορίη marg. Taur. ‖ 235 Ἀξείνια: corr. Spanheim ‖ 238 κοτε: corr. recc. ‖ 243 πλήσωσιν AF, πλήσσωσιν E: corr. de Jan ‖ 253 ἤλασε Et. M. s. v. ἴσος

κεκλιμένοι ναίουσι βοὸς πόρον Ἰναχιώνης.
ἆ δειλὸς βασιλέων, ὅσον ἤλιτεν· οὐ γὰρ ἔμελλεν
οὔτ᾽ αὐτὸς Σκυθίηνδε παλιμπετὲς οὔτε τις ἄλλος
ὅσσων ἐν λειμῶνι, Καϋστρίωι ἔσταν ἅμαξαι
νοστήσειν· Ἐφέσου γὰρ ἀεὶ τεὰ τόξα πρόκειται.
πότνια Μουνιχίη λιμενοσκόπε, χαῖρε Φεραίη.
μή τις ἀτιμήσηι τὴν Ἄρτεμιν (οὐδὲ γὰρ Οἰνεῖ
βωμὸν ἀτιμάσσαντι καλοὶ πόλιν ἦλθον ἀγῶνες),
μηδ᾽ ἐλαφηβολίην μηδ᾽ εὐστοχίην ἐριδαίνειν
(οὐδὲ γὰρ Ἀτρεΐδης ὀλίγωι ἔπι κόμπασε μισθῶι),
μηδέ τινα μνᾶσθαι τὴν παρθένον (οὐδὲ γὰρ Ὦτος,
οὐδὲ μὲν Ὠαρίων ἀγαθὸν γάμον ἐμνήστευσαν),
μηδὲ χορὸν φεύγειν ἐνιαύσιον (οὐδὲ γὰρ Ἱππὼ
ἀκλαυτεὶ περὶ βωμὸν ἀπείπατο κυκλώσασθαι)·
χαῖρε μέγα κρείουσα καὶ εὐάντησον ἀοιδῆι.

---

261 *ἀτιμάσαντι*: corr. Schneider ‖ 263 *ἐπεκόμπασε*: corr. Meineke

IV.

ΕΙΣ ΔΗΛΟΝ.

Τὴν ἱερήν, ὦ θυμέ, τίνα χρόνον ἢ πότ' ἀείσεις
Δῆλον, Ἀπόλλωνος κουροτρόφον; ἦ μὲν ἅπασαι
Κυκλάδες, αἳ νήσων ἱερώταται εἰν ἁλὶ κεῖνται,
εὔυμνοι· Δῆλος δ' ἐθέλει τὰ πρῶτα φέρεσθαι
ἐκ Μουσέων, ὅτι Φοῖβον ἀοιδάων μεδέοντα
λοῦσέ τε καὶ σπείρωσε καὶ ὡς θεὸν ᾔνεσε πρώτη.
ὡς Μοῦσαι τὸν ἀοιδὸν ὃ μὴ Πίμπλειαν ἀείσηι
ἔχθουσιν, τὼς Φοῖβος ὅτις Δήλοιο λάθηται.
Δήλωι νῦν οἴμης ἀποδάσσομαι, ὡς ἂν Ἀπόλλων
Κύνθιος αἰνήσηι με φίλης ἀλέγοντα τιθήνης.
κείνη δ' ἠνεμόεσσα καὶ ἄτροπος οἷά θ' ἁλιπλὴξ
αἰθυίης καὶ μᾶλλον ἐπίδρομος ἠέπερ ἵπποις
πόντωι ἐνεστήρικται· ὁ δ' ἀμφί ἑ πουλὺς ἑλίσσων
Ἰκαρίου πολλὴν ἀπομάσσεται ὕδατος ἄχνην·
τῶι σφε καὶ ἰχθυβολῆες ἁλίπλοοι ἐννάσσαντο.
ἀλλά οἱ οὐ νεμεσητὸν ἐνὶ πρώτηισι λέγεσθαι,
ὁππότ' ἐς Ὠκεανόν τε καὶ ἐς Τιτηνίδα Τηθὺν
νῆσοι ἀολλίζονται, ἀεὶ δ' ἔξαρχος ὁδεύει.
ἡ δ' ὄπιθεν Φοίνισσα μετ' ἴχνια Κύρνος ὀπηδεῖ
οὐκ ὀνοτὴ καὶ Μάκρις Ἀβαντιὰς Ἐλλοπιήων
Σαρδώ θ' ἱμερόεσσα καὶ ἣν ἐπενήξατο Κύπρις
ἐξ ὕδατος τὰ πρῶτα, σαοῖ δέ μιν ἀντ' ἐπιβάθρων.
κεῖναι μὲν πύργοισι περισκεπέεσσιν ἐρυμναί,
Δῆλος δ' Ἀπόλλωνι· τί δὲ στιβαρώτερον ἕρκος;

---

5 ἀοιδέων: corr. Lasc. ‖ 7 ἀείσῃ schol. Lycophr. 275: ἀείσει ‖ 10 Κάνθιον A, κάνθιος p, κάνριος mqF: corr. Lasc. ‖ 19 ὄπισθεν

τείχεα μὲν καὶ λᾶες ὑπαὶ ῥιπῆς κε πέσοιεν
Στρυμονίου βορέαο· θεὸς δ' αἰεὶ ἀστυφέλικτος·
Δῆλε φίλη, τοῖός σε βοηθόος ἀμφιβέβηκεν.
εἰ δὲ λίην πολέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαί,
ποίῃ ἐνιπλέξω σε; τί τοι θυμῆρες ἀκοῦσαι;
ἢ ὡς τὰ πρώτιστα μέγας θεὸς οὔρεα θείνων
ἄορι τριγλώχινι, τό οἱ Τελχῖνες ἔτευξαν,
νήσους εἰναλίας εἰργάζετο, νέρθε δ' ἐλάσσας
ἐκ νεάτων ὤχλισσε καὶ εἰσεκύλισε θαλάσσῃ;
καὶ τὰς μὲν κατὰ βυσσόν, ἵν' ἠπείροιο λάθωνται,
πρυμνόθεν ἐρρίζωσε· σὲ δ' οὐκ ἔθλιψεν ἀνάγκη,
ἀλλ' ἄφετος πελάγεσσιν ἐπέπλεες, οὔνομα δ' ἦν τοι
Ἀστερίη τὸ παλαιόν, ἐπεὶ βαθὺν ἥλαο τάφρον
οὐρανόθεν φεύγουσα Διὸς γάμον ἀστέρι ἴση.
τόφρα μὲν οὔπω τοι χρυσέη ἐπεμίσγετο Λητώ,
τόφρα δ' ἔτ' Ἀστερίη σὺ καὶ οὐδέπω ἔκλεο Δῆλος.
πολλάκι σε Τροιζῆνος ἀπὸ ξάνθοιο πολίχνης
ἐρχόμενοι Ἐφύρηνδε Σαρωνικοῦ ἔνδοθι κόλπου
ναῦται ἐπεσκέψαντο, καὶ ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντες
οἱ μὲν ἔτ' οὐκ ἴδον αὖθι, σὺ δὲ στεινοῖο παρ' ὀξὺν
ἔδραμες Εὐρίποιο πόρον καναχηδὰ ῥέοντος,
Χαλκιδικῆς δ' αὐτῆμαρ ἀνηναμένη ἁλὸς ὕδωρ
μέσφ' ἐς Ἀθηναίων προσενήξαο Σούνιον ἄκρον
ἢ Χίον ἢ νήσοιο διάβροχον ὕδατι μαστόν
Παρθενίης (οὔπω γὰρ ἔην Σάμος), ἧχί σε νύμφαι
γείτονες Ἀγκαίου Μυκαλησσίδες ἐξείνισσαν.
ἡνίκα δ' Ἀπόλλωνι γενέθλιον οὖδας ὑπέσχες,
τοῦτό τοι ἀντημοιβὸν ἁλίπλοοι οὔνομ' ἔθεντο,
οὕνεκεν οὐκέτ' ἄδηλος ἐπέπλεες, ἀλλ' ἐνὶ πόντου
κύμασιν Αἰγαίοιο ποδῶν ἐνεθήκαο ῥίζας.
οὐδ' Ἥρην κοτέουσαν ὑπέτρεσας· ἣ μὲν ἁπάσαις
δεινὸν ἐπεβρωμᾶτο λεχωίσιν αἳ Διὶ παῖδας

---

29 *τοίη*: corr. Aldina ‖ 30 *ἢ ὡς* marg. Taur.: *χ' ὡς* ‖ 32 *δὲ πάσας*: corr. Meineke ‖ 34 *βυθὸν*: corr. marg. Taur. ‖ 36 et 39 *σοὶ*: correxi ‖ 41 *πολλάκις ἐκ*: *σ'* dist. marg. Taur. corr. Reiske ‖ 50 *Μυκαλησίδες* (cf. Steph. Byz. s. v.)

ἐξέφερον, Λητοῖ δὲ διακριδόν, οὕνεκα μούνη
Ζηνὶ τεκεῖν ἤμελλε φιλαίτερον Ἄρεος υἷα.
τῷ ῥα καὶ αὐτὴ μὲν σκοπιὴν ἔχεν αἰθέρος εἴσω
σπερχομένη μέγα δή τι καὶ οὐ φατόν, εἶργε δὲ Λητώ
τειρομένην ὠδῖσι· δύω δέ οἱ εἵατο φρουροὶ
γαῖαν ἐποπτεύοντες, ὁ μὲν πέδον ἠπείροιο
ἥμενος ὑψηλῆς κορυφῆς ἔπι Θρήικος Αἵμου
θοῦρος Ἄρης ἐφύλασσε σὺν ἔντεσι, τὼ δέ οἱ ἵππω
ἑπτάμυχον βορέαο παρὰ σπέος ηὐλίζοντο·
ἡ δ' ἐπὶ νησάων ἑτέρη σκοπὸς εὐρειάων
ἧστο κόρη Θαύμαντος ἐπαΐξασα Μίμαντι.
ἔνθ' αἱ μὲν πολίεσσιν ὅσαις ἐπεβάλλετο Λητώ
μίμνον ἀπειλητῆρες, ἀπετρώπων δὲ δέχεσθαι.
φεῦγε μὲν Ἀρκαδίη, φεῦγεν δ' ὄρος ἱερὸν Αὔγης
Παρθένιον, φεῦγεν δ' ὁ γέρων μετόπισθε Φενειός.
φεῦγε δ' ὅλη Πελοπηὶς ὅση παρακέκλιται Ἰσθμῷ,
ἔμπλην Αἰγιαλοῦ γε καὶ Ἄργεος· οὐ γὰρ ἐκείνας
ἀτραπιτοὺς ἐπάτησεν, ἐπεὶ λάχεν Ἴναχον Ἥρη.
φεῦγε καὶ Ἀονίη τὸν ἕνα δρόμον, αἱ δ' ἐφέποντο
Δίρκη τε Στροφίη τε μελαμψήφιδος ἔχουσαι
Ἰσμηνοῦ χέρα πατρός, ὁ δ' εἵπετο πολλὸν ὄπισθεν
Ἀσωπὸς βαρύγουνος, ἐπεὶ πεπάλακτο κεραυνῷ.
ἡ δ' ὑποδινηθεῖσα χοροῦ ἀπεπαύσατο νύμφη
αὐτόχθων Μελίη καὶ ὑπόχλοον ἔσχε παρειὴν
ἥλικος ἀσθμαίνουσα περὶ δρυός, ὡς ἴδε χαίτην
σειομένην Ἑλικῶνος. ἐμαὶ θεαί, εἴπατε Μοῦσαι,
ἦ ῥ' ἐτεὸν ἐγένοντο τότε δρύες ἡνίκα Νύμφαι;
„Νύμφαι μὲν χαίρουσιν, ὅτε δρύας ὄμβρος ἀέξει,
Νύμφαι δ' αὖ κλαίουσιν, ὅτε δρυσὶν οὐκέτι φύλλα“.
ταῖς μὲν ἔτ' Ἀπόλλων ὑποκόλπιος αἰνὰ χολώθη,
φθέγξατο δ' οὐκ ἀτέλεστον ἀπειλήσας ἐπὶ Θήβῃ·
‘Θήβη τίπτε τάλαινα τὸν αὐτίκα πότμον ἐλέγχεις;
μήπω μή μ' ἀέκοντα βιάζεο μαντεύεσθαι.

---

64 *ἐφύλασσε δὲ σὺν*: corr. r m^2 Lasc. ‖ 70. 71 *φεῦγε δ'* | *Φεναιός*: corr. Arnaldus ‖ 73 *τε καί*: correxi

οὔπω μοι Πυθῶνι μέλει τριποδήιος ἕδρη,
οὐδέ τί πω τέθνηκεν ὄφις μέγας, ἀλλ' ἔτι κεῖνο
θηρίον αἰνογένειον ἀπὸ Πλειστοῖο καθέρπον
Παρνησὸν νιφόεντα περιστέφει ἐννέα κύκλοις·
ἀλλ' ἔμπης ἐρέω τι τορώτερον ἢ ἀπὸ δάφνης.
φεῦγε πρόσω· ταχινός σε κιχήσομαι αἵματι λούσων
τόξον ἐμόν· σὺ δὲ τέκνα κακογλώσσοιο γυναικός
ἔλλαχες. οὐ σύ γ' ἐμεῖο φίλη τροφὸς οὐδὲ Κιθαιρὼν
ἔσσεται· εὐαγέων δὲ καὶ εὐαγέεσσι μελοίμην'.
ὣς ἄρ' ἔφη. Λητὼ δὲ μετάτροπος αὖτις ἐχώρει.
ἀλλ' ὅτ' Ἀχαιιάδες μιν ἀπηρνήσαντο πόληες
ἐρχομένην, Ἑλίκη τε Ποσειδάωνος ἑταίρη
Βοῦρά τε Δεξαμενοῖο βοόστασις Οἰκιάδαο,
ἂψ δ' ἐπὶ Θεσσαλίην πόδας ἔτρεπε, φεῦγε δ' Ἄναυρος
καὶ μεγάλη Λάρισα καὶ αἱ Χειρωνίδες ἄκραι,
φεῦγε δὲ καὶ Πηνειὸς ἑλισσόμενος διὰ Τεμπέων·
Ἥρη σοὶ δ' ἔτι τῆμος ἀνηλεὲς ἦτορ ἔκειτο
οὐδὲ κατεκλάσθης τε καὶ ᾤκτισας, ἡνίκα πήχεις
ἀμφοτέρους ὀρέγουσα μάτην ἐφθέγξατο τοῖα
'Νύμφαι Θεσσαλίδες, ποταμοῦ γένος, εἴπατε πατρὶ
κοιμῆσαι μέγα χεῦμα· περιπλέξασθε γενείῳ
λισσόμεναι τὰ Ζηνὸς ἐν ὕδατι τέκνα τεκέσθαι.
Πηνειὲ Φθιῶτα, τί νῦν ἀνέμοισιν ἐρίζεις;
ὦ πάτερ, οὐ μὴν ἵππον ἀέθλιον ἀμφιβέβηκας.
ἦ ῥά τοι ὧδ' αἰεὶ ταχινοὶ πόδες, ἢ ἐπ' ἐμεῖο
μοῦνοι ἐλαφρίζουσι, πεποίησαι δὲ πέτεσθαι
σήμερον ἐξαπίνης;' ὁ δ' ἀνήκοος. 'ὦ ἐμὸν ἄχθος,
ποῖ σε φέρω; μέλεοι γὰρ ἀπειρήκασι τένοντες.
Πήλιον ὦ Φιλύρης νυμφήιον, ἀλλὰ σὺ μεῖνον,
μεῖνον, ἐπεὶ καὶ θῆρες ἐν οὔρεσι πολλάκι σεῖο
ὠμοτόκους ὠδῖνας ἀπηρείσαντο λέαιναι.'
τὴν δ' ἄρα καὶ Πηνειὸς ἀμείβετο δάκρυα λείβων
'Λητοῖ, Ἀναγκαίη μεγάλη θεός. οὐ γὰρ ἔγωγε

---

94 ad τομώτερον cf. epist. ad Hebr. 4, 12 ‖ 100 πόλιες: corr. Lasc. ‖ 104 λάρισσα Lasc. (schol? in cod. e): λάρις

πότνια σὰς ὠδῖνας ἀναίνομαι (οἶδα καὶ ἄλλας
λουσαμένας ἀπ᾽ ἐμεῖο λεχωΐδας)· ἀλλά μοι Ἥρη
δαψιλὲς ἠπείλησεν. ἀπαύγασαι, οἷος ἔφεδρος
οὔρεος ἐξ ὑπάτου σκοπιὴν ἔχει, ὅς κέ με ῥεῖα
βυσσόθεν ἐξερύσειε. τί μήσομαι; ἦ ἀπολέσθαι
ἡδύ τί τοι Πηνειόν; ἴτω πεπρωμένον ἦμαρ·
τλήσομαι εἵνεκα σεῖο καὶ εἰ μέλλοιμι ῥοάων
διψαλέην ἄμπωτιν ἔχων αἰώνιον ἔρρειν
καὶ μόνος ἐν ποταμοῖσιν ἀτιμότατος καλέεσθαι.
ἠνίδ᾽ ἐγώ· τί περισσά; κάλει μόνον Εἰλήθυιαν.᾽
εἶπε καὶ ἠρώησε μέγαν ῥόον. ἀλλά οἱ Ἄρης
Παγγαίου προθέλυμνα καρήατα μέλλεν ἀείρας
ἐμβαλέειν δίνῃσιν, ἀποκρύψαι δὲ ῥέεθρα·
ὑψόθε δ᾽ ἐσμαράγησε καὶ ἀσπίδα τύψεν ἀκωκῇ
δούρατος· ἡ δ᾽ ἐλέλιξεν ἐνόπλιον· ἔτρεμε δ᾽ Ὄσσης
οὔρεα καὶ πεδίον Κραννώνιον αἵ τε δυσαεῖς
ἐσχατιαὶ Πίνδοιο, φόβῳ δ᾽ ὠρχήσατο πᾶσα
Θεσσαλίη· τοῖος γὰρ ἀπ᾽ ἀσπίδος ἔβραμεν ἦχος.
ὡς δ᾽ ὁπότ᾽ Αἰτναίου ὄρεος πυρὶ τυφομένοιο
σείονται μυχὰ πάντα κατουδαίοιο γίγαντος
εἰς ἑτέρην Βριαρῆος ἐπωμίδα κινυμένοιο,
θερμάστραι τε βρέμουσιν ὑφ᾽ Ἡφαίστοιο πυράγρης
ἔργα θ᾽ ὁμοῦ, δεινὸν δὲ πυρίκμητοί τε λέβητες
καὶ τρίποδες πίπτοντες ἐπ᾽ ἀλλήλοις ἰαχεῦσι·
τῆμος ἔγεντ᾽ ἄραβος σάκεος τόσος εὐκύκλοιο·
Πηνειὸς δ᾽ οὐκ αὖτις ἐχάζετο, μίμνε δ᾽ ὁμοίως
καρτερὸς ὡς τὰ πρῶτα, θοὰς δ᾽ ἐστήσατο δίνας,
εἰσόκε οἱ Κοιηὶς ἐκέκλετο ʻσώιζεο χαίρων,
σώιζεο· μὴ σύ γ᾽ ἐμεῖο πάθῃς κακὸν εἵνεκα τῆσδε
ἀντ᾽ ἐλεημοσύνης, χάριτος δέ τοι ἔσσετ᾽ ἀμοιβή᾽.
ἦ καὶ πολλὰ πάροιθεν ἐπεὶ κάμεν ἔστιχε νήσους
εἰναλίας· αἱ δ᾽ οὔ μιν ἐπερχομένην ἐδέχοντο,

---

126 *ὑπάτοιο*: *ὑπάτοι r*, corr. *e* ‖ 138 *κραινώνιον*: *κρανώνιον* Lasc. ‖ 144 *θερμάστραι κάμινοι* Hesych. et schol.: *θερμαύστραι* ‖ 148 *αὖτις EF*: *αὖθις Am* ‖ 154 *εἰναλίδας*: corr. Lasc.

οὐ λιπαρὸν νήεσσιν Ἐχινάδες ὅρμον ἔχουσαι,
οὐδ' ἥτις Κέρκυρα φιλοξεινωτάτη ἄλλων,
Ἶρις ἐπεὶ πάσῃισιν ἐφ' ὑψηλοῖο Μίμαντος
σπερχομένη μάλα πολλὸν ἀπέτραπεν· αἳ δ' ὑπ' ὁμοκλῆς
πανσυδίηι φοβέοντο κατὰ ῥόον ἥντινα τέτμοι.
ὠγυγίην δῆπειτα Κόων, Μεροπηΐδα νῆσον,
ἵκετο, Χαλκιόπης ἱερὸν μυχὸν ἡρωίνης.
ἀλλά ἑ παιδὸς ἔρυκεν ἔπος τόδε ʽμὴ σύ γε μῆτερ
τῆι με τέκοις. οὔτ' οὖν ἐπιμέμφομαι οὐδὲ μεγαίρω
νῆσον, ἐπεὶ λιπαρή τε καὶ εὔβοτος, εἴ νύ τις ἄλλη·
ἀλλά οἱ ἐκ Μοιρέων τις ὀφειλόμενος θεὸς ἄλλος
ἐστί, Σαωτήρων ὕπατον γένος· ὧι ὑπὸ μίτρην
ἵξεται οὐκ ἀέκουσα Μακηδόνι κοιρανέεσθαι
ἀμφοτέρη μεσόγεια καὶ αἳ πελάγεσσι κάθηνται,
μέχρις ὅπου περάτη τε καὶ ὁππόθεν ὠκέες ἵπποι
Ἠέλιον φορέουσιν· ὃ δ' εἴσεται ἤθεα πατρός.
καί νύ ποτε ξυνός τις ἐλεύσεται ἄμμιν ἄεθλος
ὕστερον, ὁππότ' ἂν οἱ μὲν ἐφ' Ἑλλήνεσσι μάχαιραν
βαρβαρικὴν καὶ Κελτὸν ἀναστήσαντες Ἄρηα
ὀψίγονοι Τιτῆνες ἀφ' ἑσπέρου ἐσχατόωντος
ῥώσωνται νιφάδεσσιν ἐοικότες ἢ ἰσάριθμοι
τείρεσιν, ἡνίκα πλεῖστα κατ' ἠέρα βουκολέονται,
φρούρια καὶ . . . .
καὶ πεδία Κρισσαῖα καὶ ἤπειροι . . . . .
ἀμφιπεριστείνωνται, ἴδωσι δὲ πίονα καπνὸν
γείτονος αἰθομένοιο, καὶ οὐκέτι μοῦνον ἀκουῆι,
ἀλλ' ἤδη παρὰ νηὸν ἀπαυγάζωνται † φάλαγγες
δυσμενέων, ἤδη δὲ παρὰ τριπόδεσσιν ἐμεῖο
φάσγανα καὶ ζωστῆρας ἀναιδέας ἐχθομένας τε
ἀσπίδας, αἳ Γαλάτηισι κακὴν ὁδὸν ἄφρονι φύλωι
στήσονται· τέων αἱ μὲν ἐμοὶ γέρας, αἱ δ' ἐπὶ Νείλωι
ἐν πυρὶ τοὺς φορέοντας ἀποπνεύσαντας ἰδοῦσαι

173 *Ἄρην*: corr. Lasc. *m*² ‖ 175 *ῥώσονται*: corr. Lasc. ‖ 178 *ἡ Πλειστοῖο χαράδρη* Meineke ‖ 179 *ἀμφιπεριστείνονται*: corr. anon. Bern. | *καρπὸν*: corr. Reiske ‖ 181 *ἀπαυγάζοιντο*: corr. Reiske ‖ conieci *ἁμάξας*

κείσονται βασιλῆος ἀέθλια πολλὰ καμόντος.
ἐσσόμενε Πτολεμαῖε, τά τοι μαντήια φαίνω.
αἰνήσεις μέγα δή τι τὸν εἰσέτι γαστέρι μάντιν
ὕστερον ἤματα πάντα· σὺ δὲ ξυμβάλλεο μῆτερ·
ἔστι διειδομένη τις ἐν ὕδατι νῆσος ἀραιή,
πλαζομένη πελάγεσσι· πόδες δέ οἱ οὐχ ἑνὶ χώρωι,
ἀλλὰ παλιρροίηι ἐπινήχεται ἀνθέρικος ὥς,
ἔνθα νότος, ἔνθ' εὖρος, ὅπη φορέῃσι θάλασσα.
τῆι με φέροις· κείνην γὰρ ἐλεύσεαι εἰς ἐθέλουσαν.'
αἳ μὲν τόσσα λέγοντος ἀπέτρεχον εἰν ἁλὶ νῆσοι·
Ἀστερίη φιλόμολπε, σὺ δ' Εὐβοίηθε κατήιεις,
Κυκλάδας ὀψομένη περιηγέας, οὔ τι παλαιόν,
ἀλλ' ἔτι τοι μετόπισθε Γεραίστιον εἵπετο φῦκος·
. . . .
. . . . φλέξας ἐπεὶ περικαίεο πυρί,
τλήμον' ὑπ' ὠδίνεσσι βαρυνομένην ὁρόωσα·
"Ἥρη τοῦτό με ῥέξον ὅ τοι φίλον· οὐ γάρ ἀπειλὰς
ὑμετέρας ἐφύλαξα· πέρα, πέρα εἰς ἐμὲ Λητοῖ'.
ἔννεπες· ἣ δ' ἀρητὸν ἄλης ἀπεπαύσατο λυγρῆς,
ἕζετο δ' Ἰνωποῖο παρὰ ῥόον, ὅντε βάθιστον
γαῖα τότ' ἐξανίησιν, ὅτε πλήθοντι ῥεέθρωι
Νεῖλος ἀπὸ κρημνοῖο κατέρχεται Αἰθιοπῆος·
λύσατο δὲ ζώνην, ἀπὸ δ' ἐκλίθη ἔμπαλιν ὤμοις
φοίνικος ποτὶ πρέμνον ἀμηχανίης ὑπὸ λυγρῆς
τειρομένη· νότιος δὲ διὰ χροὸς ἔρρεεν ἱδρώς.
εἶπε δ' ἀλυσθμαίνουσα 'τί μητέρα κοῦρε βαρύνεις;
αὕτη τοι φίλε νῆσος ἐπιπλώουσα θαλάσσηι.
γείνεο, γείνεο κοῦρε καὶ ἤπιος ἔξιθι κόλπου'.
νύμφα Διὸς βαρύθυμε, σὺ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἄπυστος
δὴν ἔμεναι· τοίη σε προσέδραμεν ἀγγελιῶτις,
εἶπε δ' ἔτ' ἀσθμαίνουσα, φόβωι δ' ἀνεμίσγετο μῦθος,
"Ἥρη τιμηέσσα, πολὺ προὔχουσα θεάων
σὴ μὲν ἐγώ, σὰ δὲ πάντα, σὺ δὲ κρείουσα κάθησαι

---

195 εἰσεθέλουσα: corr. Lasc. || 201 ἔλεξας marg. Taur., κηρί Th. Canter
205 ἄρητον: corr. Dilthey

γνησίη Οὐλύμποιο, καὶ οὐ χέρα δείδιμεν ἄλλην
θηλυτέρην, σὺ δ᾽ ἄνασσα τὸν αἴτιον εἴσεαι ὀργῆς.
Λητώ τοι μίτρην ἀναλύεται ἔνδοθι νήσου.
ἄλλαι μὲν πᾶσαί μιν ἀπέστυγον οὐδ᾽ ἐδέχοντο·
Ἀστερίη δ᾽ ὀνομαστὶ παρερχομένην ἐκάλεσσεν,
Ἀστερίη, πόντοιο κακὸν σάρον· οἶσθα καὶ αὐτή.
ἀλλὰ φίλη, δύνασαι γάρ, ἀμύνειν πότνια δούλοις
ὑμετέροις, οἳ σεῖο πέδον πατέουσιν ἐφετμῇ᾽.
ἦ καὶ ὑπὸ χρύσειον ἐδέθλιον ἵζε κύων ὥς,
Ἀρτέμιδος ἥτις τε, θοῆς ὅτε παύσεται ἄγρης,
ἵζει θηρήτειρα παρ᾽ ἴχνεσιν, οὔατα δ᾽ αὐτῆς
ὀρθὰ μάλ᾽, αἰὲν ἑτοῖμα θεῆς ὑποδέχθαι ὀμοκλήν·
τῇ ἰκέλη Θαύμαντος ὑπὸ θρόνον ἵζετο κούρη.
κείνη δ᾽ οὐδέποτε σφετέρης ἐπιλήθεται ἕδρης,
οὐδ᾽ ὅτε οἱ ληθαῖον ἐπὶ πτερὸν ὕπνος ἐρείσει,
ἀλλ᾽ αὐτοῦ μεγάλοιο ποτὶ γλωχῖνα θρόνοιο
τυτθὸν ἀποκλίνασα καρήατα λέχριος εὕδει.
οὐδέ ποτε ζώνην ἀναλύεται οὐδὲ ταχείας
ἐνδρομίδας, μή οἵ τι καὶ αἰφνίδιον ἔπος εἴπῃ
δεσπότις. ἡ δ᾽ ἀλεγεινὸν ἀλαστήσασα προσηύδα
'οὕτω νῦν, ὦ Ζηνὸς ὀνείδεα, καὶ γαμέοισθε
λάθρια καὶ τίκτοιτε κεκρυμμένα, μηδ᾽ ὅθι δειλαὶ
δυστοκέες μογέουσιν ἀλετρίδες, ἀλλ᾽ ὅθι φῶκαι
εἰνάλιαι τίκτουσιν, ἐνὶ σπιλάδεσσιν ἐρήμοις.
Ἀστερίῃ δ᾽ οὐδέν τι βαρύνομαι εἵνεκα τῆσδε
ἀμπλακίης, οὐδ᾽ ἔστιν ὅπως ἀποθύμια ῥέξω·
τόσσα δέω· μάλα γάρ τε κακῶς ἐχαρίσσατο Λητοῖ·
ἀλλά μιν ἔκπαγλόν τι σεβίζομαι, οὕνεκ᾽ ἐμεῖο
δέμνιον οὐκ ἐπάτησε, Διὸς δ᾽ ἀνθείλετο πόντον᾽.
ἡ μὲν ἔφη· κύκνοι δὲ θεοῦ μέλποντες ἀοιζοι
Μηιόνιον Πακτωλὸν ἐκυκλώσαντο λιπόντες
ἑβδομάκις περὶ Δῆλον, ἐπήεισαν δὲ λοχείῃ
Μουσάων ὄρνιθες, ἀοιδότατοι πετεηνῶν·

---

246 *δέω* Reiske: *δέ οἱ* ‖ 248 *ἀνθέλλετο*: corr. Lasc. ‖ 249 *ἀοιδοί*: corr. Meineke

ἔνθεν ὁ παῖς τοσσάσδε λύρηι ἐνεδήσατο χορδάς
ὕστερον, ὁσσάκι κύκνοι ἐπ' ὠδίνεσσιν ἄεισαν.
ὄγδοον οὐκέτ' ἄεισαν, ὁ δ' ἔκθορεν, αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν
νύμφαι Δηλιάδες, ποταμοῦ γένος ἀρχαίοιο,
εἶπαν Ἐλειθυίης ἱερὸν μέλος, αὐτίκα δ' αἰθὴρ
χάλκεος ἀντήχησε διαπρυσίην ὀλολυγήν,
οὐδ' Ἥρη νεμέσησεν, ἐπεὶ χόλον ἐξέλετο Ζεύς.
χρύσεά τοι τότε πάντα θεμείλια γείνετο Δῆλε,
χρυσῶι δὲ τροχόεσσα πανήμερος ἔρρεε λίμνη,
χρύσειον δ' ἐκόμησε γενέθλιον ἔρνος ἐλαίης,
χρυσῶι δὲ πλήμυρε βαθὺς Ἰνωπὸς ἑλιχθείς.
αὐτὴ δὲ χρυσέοιο ἀπ' οὔδεος εἵλεο παῖδα,
ἐν δ' ἐβάλευ κόλποισιν, ἔπος δ' ἐφθέγξαο τοῖον
„ὦ μεγάλη πολύβωμε πολύπτολι πολλὰ φέρουσα,
πίονες ἤπειροί τε καὶ αἳ περιναίετε νῆσοι·
αὕτη ἐγὼ τοιήδε· δυσήροτος, ἀλλ' ἀπ' ἐμεῖο
Δήλιος Ἀπόλλων κεκλήσεται, οὐδέ τις ἄλλη
γαιάων τοσσόνδε θεῶι πεφιλήσεται ἄλλωι,
οὐ Κερχνὶς κρείοντι Ποσειδάωνι Λεχαίου,
οὐ πάγος Ἑρμείηι Κυλλήνιος, οὐ Διὶ Κρήτη,
ὡς ἐγὼ Ἀπόλλωνι· καὶ ἔσσομαι οὐκέτι πλαγκτή".
ὧδε σὺ μὲν κατέλεξας· ὁ δὲ γλυκὺν ἔσπασε μαζόν.
τῶι καὶ νησάων ἁγιωτάτη ἐξέτι κείνου
κλήζηι, Ἀπόλλωνος κουροτρόφος· οὐδέ σ' Ἐνυὼ
οὐδ' Ἀίδης οὐδ' ἵπποι ἐπιστείβουσιν Ἄρηος·
ἀλλά τοι ἀμφιετεῖς δεκατηφόροι αἰὲν ἀπαρχαὶ
πέμπονται, πᾶσαι δὲ χοροὺς ἀνάγουσι πόληες,
αἵ τε πρὸς ἠοίην αἵ θ' ἕσπερον αἵ τ' ἀνὰ μέσσην
κλήρους ἐστήσαντο, καὶ οἳ καθύπερθε βορείης
οἰκία θινὸς ἔχουσι, πολυχρονιώτατον αἷμα.
οἳ μέν τοι καλάμην τε καὶ ἱερὰ δράγματα πρῶτοι
ἀσταχύων φορέουσιν· ἃ Δωδώνηθι Πελασγοὶ

---

266 *μεγάλη Fpq*: *μεγάλε Amd* (*μεγάλ' ὦ* Lasc.) ‖ 268 *αὐτή*: corr. Reiske ‖ 271 *Λεχαίῳ*: corr. Hemsterhusius ‖ 284 *Δωδώνηθε*: corr. marg. Taur.

τηλόθεν ἐκβαίνοντα πολὺ πρώτιστα δέχονται,
γηλεχέες θεράποντες ἀσιγήτοιο λέβητος·
δεύτερον Ἱερὸν ἄστυ καὶ οὔρεα Μηλίδος αἴης
ἔρχονται· κεῖθεν δὲ διαπλώουσιν Ἀβάντων
εἰς ἀγαθὸν πεδίον Δηλάντιον· οὐδ᾽ ἔτι μακρός
ὁ πλόος Εὐβοίηθεν, ἐπεὶ σέο γείτονες ὅρμοι.
πρῶταί τοι τάδ᾽ ἔνεικαν ἀπὸ ξανθῶν Ἀριμασπῶν
Οὖπίς τε Λοξώ τε καὶ εὐαίων Ἑκαέργη,
θυγατέρες Βορέαο, καὶ ἄρσενες οἳ τότ᾽ ἄριστοι
ἠιθέων· οὐδ᾽ οἵ γε παλιμπετὲς οἴκαδ᾽ ἵκοντο,
εὔμοιροι δ᾽ ἐγένοντο, καὶ ἀκλέες οὔποτ᾽ ἐκεῖνοι.
ἦ τοι Δηλιάδες μέν, ὅτ᾽ εὐήχης ὑμέναιος
ἤθεα κουράων μορμύσσεται, ἥλικα χαίτην
παρθενικαῖς, παῖδες δὲ θέρος τὸ πρῶτον ἰούλων
ἄρσενες ἠιθέοισιν ἀπαρχόμενοι φορέουσιν.
Ἀστερίη θυόεσσα, σὲ μὲν περί τ᾽ ἀμφί τε νῆσοι
κύκλον ἐποιήσαντο καὶ ὡς χορὸν ἀμφεβάλοντο·
οὔτε σιωπηλὴν οὔτ᾽ ἄψοφον οὖλος ἐθείραις
Ἕσπερος, ἀλλ᾽ αἰεί σε καταβλέπει ἀμφιβόητον.
οἱ μὲν ὑπαείδουσι νόμον Λυκίοιο γέροντος,
ὅν τοι ἀπὸ Ξάνθοιο θεοπρόπος ἤγαγεν Ὠλήν·
αἱ δὲ ποδὶ πλήσσουσι χορίτιδες ἀσφαλὲς οὖδας.
δὴ τότε καὶ στεφάνοισι βαρύνεται ἱρὸν ἄγαλμα
Κύπριδος ἀρχαίης ἀριήκοον, ἥν ποτε Θησεύς
εἵσατο σὺν παίδεσσιν, ὅτε Κρήτηθεν ἀνέπλει.
οἳ χαλεπὸν μύκημα καὶ ἄγριον υἷα φυγόντες
Πασιφάης καὶ γναμπτὸν ἕδος σκολιοῦ λαβυρίνθου
πότνια σὸν περὶ βωμὸν ἐγειρομένου κιθαρισμοῦ
κύκλιον ὠρχήσαντο, χοροῦ δ᾽ ἡγήσατο Θησεύς.
ἔνθεν ἀειζώοντα θεωρίδος ἱερὰ Φοίβῳ
Κεκροπίδαι πέμπουσι, τοπήια νηὸς ἐκείνης.
Ἀστερίη πολύβωμε πολύλλιτε, τίς δέ σε ναύτης
ἔμπορος Αἰγαίοιο παρήλυθε νηὶ θεούσῃ;

---

298 *παρθενικαὶ ... ἰούλῳ*: **corr.** *e*, **marg. Taur.** || **307** *ἱρόν*: *pd* **(Lasc.)**: *ἱερόν AFqm*

οὐχ οὕτω μεγάλοι μιν ἐπιπνείουσιν ἀῆται,
χρειὼ δ' ὅττι τάχιστον ἄγει πλόον, ἀλλὰ τὰ λαίφη
ὠκέες ἐστείλαντο καὶ οὐ πάλιν αὖτις ἔβησαν,
πρὶν μεγάλη σέο βωμὸν ὑπὸ πληγῆισιν ἑλίξαι
ῥησσόμενον καὶ πρέμνον ὀδακτάσαι ἁγνὸν ἐλαίης
χεῖρας ἀποστρέψαντας· ἃ Δηλιὰς εὕρετο νύμφη
παίγνια κουρίζοντι καὶ Ἀπόλλωνι γελαστύν.
ἱστίη ὦ νήσων εὐέστιε χαῖρε μὲν αὐτή,
χαίροι δ' Ἀπόλλων τε καὶ ἣν ἐλοχεύσαο Λητώ.

---

320 *αὖθις*: corr. *f* ‖ 321 *μεγάλη* scripsi: *μέγαν ἤ* ‖ 326 *ἐλοχεύσατο*: correxi

V.

ΕΙΣ ΛΟΥΤΡΑ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ.

Ὅσσαι λωτροχόοι τᾶς Παλλάδος ἔξιτε πᾶσαι,
    ἔξιτε· τᾶν ἵππων ἄρτι φρυασσομενᾶν
τᾶν ἱερᾶν ἐσάκουσα, καὶ ἁ θεὸς εὔτυκος ἕρπειν·
    σοῦσθέ νυν, ὦ ξανθαὶ σοῦσθε Πελασγιάδες.
οὔποκ' Ἀθαναία μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις
    πρὶν κόνιν ἱππειᾶν ἐξελάσαι λαγόνων,
οὐδ' ὅκα δὴ λύθρωι πεπαλαγμένα πάντα φέροισα
    τεύχεα τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων,
ἀλλὰ πολὺ πράτιστον ὑφ' ἅρματος αὐχένας ἵππων
    λυσαμένα παγαῖς ἔκλυσεν Ὠκεανῶ
ἱδρῶ καὶ ῥαθάμιγγας, ἐφοίβασεν δὲ παγέντα
    πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων.

ὦ ἴτ' Ἀχαιιάδες, καὶ μὴ μύρα μηδ' ἀλαβάστρως
    (συρίγγων αἴω φθόγγον ὑπαξονίων),
μὴ μύρα λωτροχόοι τᾶι Παλλάδι μηδ' ἀλαβάστρως
    (οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μεικτὰ φιλεῖ)
οἴσετε μηδὲ κάτοπτρον· αἰεὶ καλὸν ὄμμα τὸ τήνας
    οὐδ' ὅκα τὰν Ἴδαι Φρὺξ ἐδίκαζεν ἔριν,
οὔτ' ἐς ὀρείχαλκον μεγάλα θεὸς οὔτε Σιμοῦντος
    ἔβλεψεν δίναν ἐς διαφαινομέναν·
οὐδ' Ἥρα· Κύπρις δὲ διαυγέα χαλκὸν ἑλοῖσα
    πολλάκι τὰν αὐτὰν δὶς μετέθηκε κόμαν·
ἁ δέ, δὶς ἑξήκοντα διαθρέξασα διαύλως,
    οἷα παρ' Εὐρώται τοὶ Λακεδαιμόνιοι

3 ἕρπει : ἕρπεν Schneider ‖ 5 ποτ' Ἀθηναία ‖ 7 φέρουσα ‖ 14 ὑπαξόνιον mp²q¹ ‖ 16 Ἀθηναία EF | μικτά ‖ 18 ἴδαν : corr. Bentley ‖ 19 οὐδ' — οὐδέ : corr. Meineke ‖ 20 διαφαινομένην ‖ 21 Ἥρη ‖ 24 οἵαπερ : corr. Lasc.

ἀστέρες, ἐμπεράμως ἐνετρίψατο λιτὰ βαλοῖσα
χρίματα, τᾶς ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶς·
ὦ κῶραι, τὸ δ' ἔρευθος ἀνέδραμε, πρώιον οἵαν
ἢ ῥόδον ἢ σίβδας κόκκος ἔχει χροΐαν.
τῶι καὶ νῦν ἄρσεν τι κομίξατε μῶνον ἔλαιον,
ὧι Κάστωρ, ὧι καὶ χρίεται Ἡρακλέης·
οἴσετε καὶ κτένα οἱ παγχρύσεον, ὡς ἀπὸ χαίταν
πέξηται, λιπαρὸν σμασαμένα πλόκαμον.

ἔξιθ' Ἀθαναία· πάρα τοι καταθύμιος ἴλα,
παρθενικαὶ μεγάλων παῖδες Ἀρεστοριδᾶν·
ὡθάνα, φέρεται δὲ καὶ ἁ Διομήδεος ἀσπίς,
ὡς ἔθος Ἀργείων τοῦτο παλαιότερον·
. . . .
. . . .
Εὐμήδης ἐδίδαξε, τεὶν κεχαρισμένος ἱρεύς·
ὅς ποκα βωλευτὸν γνοὺς ἐπί οἱ θάνατον
δᾶμον ἑτοιμάζοντα φυγᾶι τεὸν ἱρὸν ἄγαλμα
ὤιχετ' ἔχων, Κρεῖον δ' εἰς ὄρος ὠικίσατο·
Κρεῖον ὄρος· σὲ δὲ δαῖμον ἀπορρώγεσσιν ἔθηκεν
ἐν πέτραις, αἷς νῦν οὔνομα Παλλατίδες.

ἔξιθ' Ἀθαναία περσέπτολι χρυσεοπήληξ,
ἵππων καὶ σακέων ἁδομένα πατάγωι.
σάμερον ὑδροφόροι μὴ βάπτετε — σάμερον Ἄργος
πίνετ' ἀπὸ κρανᾶν μηδ' ἀπὸ τῶ ποταμῶ,
σάμερον αἱ δῶλαι τὰς κάλπιδας ἢ 'ς Φυσάδειαν
ἢ ἐς Ἀμυμώναν οἴσετε τὰν Δαναῶ.
καὶ γὰρ δὴ χρυσῶι τε καὶ ἄνθεσιν ὕδατα μείξας
ἥξεῖ φορβαίων Ἴναχος ἐξ ὀρέων
τἀθάναι τὸ λοετρὸν ἄγων καλόν. ἀλλὰ Πελασγέ

---

25 *ἐτρίψατο*: corr. Meineke | *βαλοῖσα EF*: *λαβοῖσα Ap*[1]*m*[1] || 27 *κόραι* | *οἷον*: corr. dett. || 28 *σίβδης* | *χροίην* || 29 *ἄρσεν τε*: corr. Bergk | *κομίσσατε μοῦνον* || 34 *Ἀκεστοριδᾶν*: corr. Valckenaer || post 36 lacunam significavi || 38 *ποτὲ βουλευτὸν* || 46 *τῶν ποτάμων*: corr. anon. Bernensis || 48 *Ἀμυμώνην* || 49 *ὕδατι*: corr. Politianus | *μίξας*

φράζεο μὴ οὐκ ἐθέλων τὰν βασίλειαν ἴδῃς.
ὃς κεν ἴδῃ γυμνὰν τὰν Παλλάδα τὰν πολιοῦχον,
τῶργος ἐσοψεῖται τοῦτο πανυστάτιον.
πότνι' Ἀθαναία τὺ μὲν ἔξιθι· μέσφα δ' ἐγώ τι
ταῖσδ' ἐρέω. μῦθος δ' οὐκ ἐμός, ἀλλ' ἑτέρων.

παῖδες, Ἀθαναία νύμφαν μίαν ἔν ποκα Θήβαις
πουλύ τι καὶ πέρι δὴ φίλατο τᾶν ἑταρᾶν,
ματέρα Τειρεσίαο, καὶ οὔποκα χωρὶς ἔγεντο·
ἀλλὰ καὶ ἀρχαίων εὖτ' ἐπὶ Θεσπιέων
– ⏖ – ⏑ ⏑ – ⏑ ἢ εἰς Ἁλίαρτον ἐλαύνοι
ἵππως, Βοιωτῶν ἔργα διερχομένα,
ἤ'πὶ Κορωνείας, ἵνα οἱ τεθυωμένον ἄλσος
καὶ βωμοὶ ποταμῶι κεῖντ' ἐπὶ Κουραλίωι·
πολλάκις ἁ δαίμων νιν ἑῶ ἐπεβάσατο δίφρω,
οὐδ' ὄαροι νυμφᾶν οὐδὲ χοροστασίαι
ἁδεῖαι τελέθεσκον, ὅκ' οὐχ ἁγεῖτο Χαρικλώ·
. ἀλλ' ἔτι καὶ τήναν δάκρυα πόλλ' ἔμενεν,
καίπερ Ἀθαναίαι καταθύμιον ἔσσαν ἑταίραν.
δή ποκα γὰρ πέπλων λυσαμένα περόνας
ἵππω ἐπὶ κράναι Ἑλικωνίδι καλὰ ῥεοίσαι
λῶντο· μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἁσυχία.
ἀμφότεραι λώοντο, μεσαμβριναὶ δ' ἔσαν ὧραι,
πολλὰ δ' ἁσυχία τῆνο κατεῖχεν ὄρος.
Τειρεσίας δ' ἔτι μῶνος ἁμᾶ κυσὶν ἄρτι γένεια
περκάζων ἱερὸν χῶρον ἀνεστρέφετο·
διψάσας δ' ἄφατόν τι ποτὶ ῥόον ἤλυθε κράνας,
σχέτλιος· οὐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ θεμιτά·
τὸν δὲ χολωσαμένα περ ὅμως προσέφασεν Ἀθάνα
'τίς σε, τὸν ὀφθαλμὼς οὐκέτ' ἀποισόμενον,
ὦ Εὐηρείδα, χαλεπὰν ὁδὸν ἄγαγε δαίμων;'
ἃ μὲν ἔφα, παιδὸς δ' ὄμματα νὺξ ἔλαβεν.

---

55 σὺ ‖ 61 ἤ'πὶ Κορωνείας: sustuli ‖ 62 ἵππους ‖ 65 μιν ‖ 67 ἔθ' ‖ 70 ποτε ‖ 75 μοῦνος ‖ 98 θεμιτά F: θέμιδες E, om. Aq ‖ 81 χαλεπὴν ‖ 82 ἔβαλεν: corr. Vindob.

ἑστάκη δ' ἄφθογγος, ἐκόλλασαν γὰρ ἀνῖαι
γώνατα καὶ φωνὰν ἔσχεν ἀμηχανία.
ἁ νύμφα δ' ἐβόασε 'τί μοι τὸν κῶρον ἔρεξας
πότνια; τοιαῦται δαίμονες ἐστὲ φίλαι;
ὄμματά μοι τῶ παιδὸς ἀφείλεο. τέκνον ἄλαστε
εἶδες Ἀθαναίας στήθεα καὶ λαγόνας,
ἀλλ' οὐκ ἀέλιον πάλιν ὄψεαι. ὢ ἐμὲ δειλάν,
ὢ ὄρος, ὢ Ἑλικὼν οὐκέτι μοι παριτέ,
ἦ μεγάλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπράξαο· δόρκας ὀλέσσας
καὶ πρόκας οὐ πολλὰς φάεα παιδὸς ἔχεις.'
† *ἁ μὲν ἀμφοτέραισι φίλον περὶ παῖδα λαβοῖσα*
† *μάτηρ μὲν γοερᾶν οἶτον ἀηδονίδων*
ἆγε βαρὺ κλαίοισα, θεὰ δ' ἐλέησεν ἑταίραν
καί νιν Ἀθαναία πρὸς τόδ' ἔλεξεν ἔπος
'δῖα γύναι μετὰ πάντα βαλεῦ πάλιν ὅσσα δι' ὀργάν
εἶπας· ἐγὼ δ' οὔ τοι τέκνον ἔθηκ' ἀλαόν.
οὐ γὰρ Ἀθαναίαι γλυκερὸν πέλει ὄμματα παίδων
ἁρπάζειν· Κρόνιοι δ' ὧδε λέγοντι νόμοι·
ὅς κε τιν' ἀθανάτων, ὅκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἕληται,
ἀθρήσῃ, μισθῶ τοῦτον ἰδεῖν μεγάλω.
δῖα γύναι, τὸ μὲν οὐ παλινάγρετον αὖθι γένοιτο
ἔργον· ἐπεὶ μοιρᾶν ὧδ' ἐπένησε λίνα,
ἁνίκα τὸ πρᾶτόν νιν ἐγείναο· νῦν δὲ κομίζευ,
ὦ Εὐηρείδα, τέλθος ὀφειλόμενον.
πόσσα μὲν ἁ Καδμηὶς ἐς ὕστερον ἔμπυρα καυσεῖ,
πόσσα δ' Ἀρισταῖος, τὸν μόνον εὐχόμενοι
παῖδα, τὸν ἁβατὰν Ἀκταίονα, τυφλὸν ἰδέσθαι.
καὶ τῆνος μεγάλας σύνδρομος Ἀρτέμιδος
ἐσσεῖτ'· ἀλλ' οὐκ αὐτὸν ὅ τε δρόμος αἵ τ' ἐν ὄρεσσι
ῥυσεῦνται ξυναὶ τᾶμος ἑκαβολίαι,

---

83 *ἑστάθη*: corr. Buttmann. ‖ 85 *ἐβόησε* ‖ 87 *τοῦ* | *ἀφείλετο*: corr. Lasc. m^2 ‖ 93 conieci *ἆγε μὲν* | *λαβοῦσα* ‖ 94 conieci *ἁ μάτηρ, γ.* | *γοερῶν* ‖ 96 *μιν* ‖ 104 *ἐπένευσε*: corr. Spanheim ‖ 105 *ἡνίκα* | *πρῶτον* | *κομίζου* ‖ 107. 108 *πόσσα* cf. praef. p. 12 ‖ 109 *Ἀκταίωνα*: corr. Lasc. ‖ 111 *ἔσσεται* ‖ 112 *ἐκηβολίαι*

ὁππόκα κοὐκ ἐθέλων περ ἴδηι χαρίεντα λοετρά
δαίμονος· ἀλλ᾽ αὐταὶ τὸν πρὶν ἄνακτα κύνες
τουτάκι δειπνησεῦντι· τὰ δ᾽ υἱέος ὀστέα μάτηρ
λεξεῖται δρυμὼς πάντας ἐπερχομένα·
ὀλβίσταν ἐρέει σε καὶ εὐαίωνα γενέσθαι,
ἐξ ὀρέων ἀλαὸν παῖδ᾽ ἀποδεξαμέναν.
ὦ ἑτάρα, τῶι μή τι μινύρεο· τῶιδε γὰρ ἄλλα
τεῦ χάριν ἐξ ἐμέθεν πολλὰ μενεῦντι γέρα.
μάντιν ἐπεὶ θησῶ νιν ἀοίδιμον ἐσσομένοισιν,
ἦ μέγα τῶν ἄλλων δή τι περισσότερον,
γνωσεῖται δ᾽ ὄρνιχας, ὃς αἴσιος οἵ τε πέτονται
ἤλιθα καὶ ποίων οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες.
πολλὰ δὲ Βοιωτοῖσι θεοπρόπα, πολλὰ δὲ Κάδμωι
χρησεῖ, καὶ μεγάλοις ὕστερα Λαβδακίδαις.
δωσῶ καὶ μέγα βάκτρον, ὅ οἱ πόδας ἐς δέον ἀξεῖ,
δωσῶ καὶ βιότω τέρμα πολυχρόνιον.
καὶ μόνος, εὖτε θάνηι, πεπνυμένος ἐν νεκύεσσι
φοιτασεῖ, μεγάλωι τίμιος Ἁγεσίλαι.
ὣς φαμένα κατένευσε· τὸ δ᾽ ἐντελὲς ὧι κ᾽ ἔπι νεύσηι
Παλλάς, ἐπεὶ μώναι Ζεὺς τό γε θυγατέρων
δῶκεν Ἀθαναίαι, πατρώια πάντα φέρεσθαι,
λωτροχόοι, μάτηρ δ᾽ οὔτις ἔτικτε θεάν,
ἀλλὰ Διὸς κορυφά. κορυφὰ Διὸς οὐκ ἐπινεύει
ψεύδεα   αι θυγάτηρ.

ἔρχετ᾽ Ἀθαναία νῦν ἀτρεκές· ἀλλὰ δέχεσθε
τὰν θεόν, ὦ κῶραι, τὦργον ὅσαις μέλεται,
σύν τ᾽ εὐαγορίαι σύν τ᾽ εὔγμασι σύν τ᾽ ὀλολυγαῖς.
χαῖρε θεά, κάδευ δ᾽ Ἄργεος Ἰναχίω.
χαῖρε καὶ ἐξελάοισα, καὶ ἐς πάλιν αὖτις ἐλάσσαις
ἵππως, καὶ Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω.

---

113 ὁππόταν οὐκ: correxi ‖ 117 ad ὀλβίσταν cf. insc. Elateae 41 Paris ‖ 118 ὑποδεξ.: corr. Meineke ‖ 123 ὄρνιθας ‖ 128 cf. praef. p. 12 | βιότου ‖ 131 ἐπινεύσῃ: distinxi ‖ 136 cf. praef. p. 12 ‖ 137 ἔρχεται Ἀθ. ‖ 138 τὤργος: corr. Boissonade ‖ 140 Ἰναχίου ‖ 142 ἵππους

VI.

ΕΙΣ ΔΗΜΗΤΡΑ.

Τῶ καλάθω κατιόντος ἐπιφθέγξασθε γυναῖκες
'Δάματερ μέγα χαῖρε πολύτροφε πουλυμέδιμνε'.
τὸν κάλαθον κατιόντα χαμαὶ θασεῖσθε βέβαλοι,
μηδ' ἀπὸ τῶ τέγεος μηδ' ὑψόθεν αὐγάσσησθε
μὴ παῖς μηδὲ γυνὰ μηδ' ἃ κατεχεύατο χαίταν,
μηδ' ὄκ' ἀφ' αὑαλέων στομάτων πτύωμες ἄπαστοι.
Ἕσπερος ἐκ νεφέων ἐσκέψατο (πανίκα νεῖται;),
Ἕσπερος, ὅστε πιεῖν Δαμάτερα μῶνος ἔπεισεν,
ἁρπαγίμας ὄκ' ἄπυστα μετέστιχεν ἴχνια κώρας.
πότνια πῶς σε δύναντο πόδες φέρεν ἔστ' ἐπὶ δυθμάς,
ἔστ' ἐπὶ τὼς μέλανας καὶ ὅπα τὰ χρύσεα μᾶλα;
οὐ πίες οὐδ' ἄρ' ἔδες τῆνον χρόνον οὐδὲ λοέσσα.
τρὶς μὲν δὴ διέβας Ἀχελώιον ἀργυροδίναν,
τοσσάκι δ' ἀενάων ποταμῶν ἐπέρασας ἕκαστον,
τρὶς δ' ἐπὶ Καλλιχόρωι χαμάδις ἐκαθίσσαο φρητί
αὐσταλέα ἄποτός τε καὶ οὐ φάγες οὐδὲ λοέσσα.
μὴ μὴ ταῦτα λέγωμες ἃ δάκρυον ἄγαγε Δηοῖ·
κάλλιον, ὡς πολίεσσιν ἑαδότα τέθμια δῶκε·
κάλλιον, ὡς καλάμαν τε καὶ ἱερὰ δράγματα πράτα
ἀσταχύων ἀπέκοψε καὶ ἐν βόας ἧκε πατῆσαι,
ἁνίκα Τριπτόλεμος ἀγαθὰν ἐδιδάσκετο τέχναν·
κάλλιον, ὡς (ἵνα καί τις ὑπερβασίας ἀλέηται)

---

2 *ἐν ὕμνωι Δήμητρος καλάθου* schol. Plat. Symp. 218b. ‖ 4 *τοῦ* ‖ 9 *ὅτ'* ‖ 11 *τοὺς* ‖ 12 *οὔτ'*: correxi | *λοέσσω* ‖ 13 *ἀργυροδίνην* ‖ 15 integrum serv. *F*, cf. praef. 12 | *καλλιχόροιο*: corr. recc. ‖ 17 *ἤγαγε* ‖ 18 integrum serv. *F* | *πτολίεσσιν* ‖ 19 *καλάμην* ‖ 22 integrum serv. *F*

π . . . . ἰδέσθαι
Οὔπω τὰν Κνιδίαν, ἔτι Δώτιον ἱρὸν ἔναιον,
τεῖ δ' αὐτᾶι καλὸν ἄλσος ἐποιήσαντο Πελασγοί
δένδρεσιν ἀμφιλαφές· διά κεν μόλις ἦνθεν ὀιστός·
ἐν πίτυς, ἐν μεγάλαι πτελέαι ἔσαν, ἐν δὲ καὶ ὄχναι,
ἐν δὲ καλὰ γλυκύμαλα· τὸ δ' ὥστ' ἀλέκτρινον ὕδωρ
ἐξ ἀμαρᾶν ἀνέθυε. θεὰ δ' ἐπεμαίνετο χώρωι
ὅσσον Ἐλευσῖνι, Τριόπαι θ' ὅσον ὁκκόσον Ἔνναι.
ἀλλ' ὅκα Τριοπίδαισιν ὁ δεξιὸς ἄχθετο δαίμων,
τουτάκις ἁ χείρων Ἐρυσίχθονος ἅψατο βωλά·
σεύατ' ἔχων θεράποντας ἐείκοσι, πάντας ἐν ἀκμᾶι,
πάντας δ' ἀνδρογίγαντας ὅλαν πόλιν ἀρκίος ἆραι,
ἀμφότερον πελέκεσσι καὶ ἀξίναισιν ὁπλίσσας
ἐς δὲ τὸ τᾶς Δάματρος ἀναιδέες ἔδραμον ἄλσος.
ἧς δέ τις αἴγειρος, μέγα δένδρεον αἰθέρι κῦρον,
τῶι ἔπι ταὶ νύμφαι ποτὶ τὤνδιον ἑψιόωντο,
ἃ πράτα πλαγεῖσα κακὸν μέλος ἴαχεν ἄλλαις.
ἄισθετο Δαμάτηρ ὅτι οἱ ξύλον ἱερὸν ἄλγει,
εἶπε δὲ χωσαμένα 'τίς μοι καλὰ δένδρεα κόπτει;'
αὐτίκα Νικίππαι, τὰν οἱ πόλις ἀράτειραν
δαμοσίαν ἔστασαν, ἐείσατο, γέντο δὲ χειρί
στέμματα καὶ μάκωνα, κατωμαδίαν δ' ἔχε κλαῖδα.
φᾶ δὲ παραψύχοισα κακὸν καὶ ἀναιδέα φῶτα
'τέκνον, ὅτις τὰ θεοῖσιν ἀνειμένα δένδρεα κόπτεις,
τέκνον ἐλίνυσον, τέκνον πολύθεστε τοκεῦσι,
παύεο καὶ θεράποντας ἀπότρεπε, μή τι χαλεφθῆι
πότνια Δαμάτηρ, τᾶς ἱερὸν ἐκκεραΐζεις'.
τὰν δ' ἄρ' ὑποβλέψας χαλεπώτερον ἠὲ κυναγόν
ὤρεσιν ἐν Τμαρίοισιν ὑποβλέπει ἄνδρα λέαινα
ὠμοτόκος, τᾶς φαντὶ πέλειν βλοσυρώτατον ὄμμα,
'χάζευ' ἔφα 'μή τοι πέλεκυν μέγαν ἐν χροῒ παξῶ.

23 *π* solus *A*, *ἰδέσθαι* soli *pd* servant ‖ 25 *τεῖδ'* Schneider: *τὶν δ'* ‖ 30 *θ'* *EF*: *δ'* *A* ‖ 34 *ἄρκιος*: corr. Reiske ‖ 35 *ἀξίνησιν* ‖ 37 *ἧς* Lasc. *ἐς* *p*: *ἦν* ‖ 38 *τῷ δ' ἔπι*: corr. Schneider ‖ 40 *ᾔσθετο* | *ἀλγεῖ*: corr. Meineke ‖ 41 *χωσαμένη* ‖ 42 *Νικίππη* | *ἀρήτειραν* ‖ 43 *δημοσίαν* ‖ 44 *κατωμαδίην*

ταῦτα δ' ἐμὸν θησεῖ στεγανὸν δόμον, ὧι ἔνι δαῖτας
αἰὲν ἐμοῖς ἑτάροισιν ἅδην θυμαρέας ἀξῶ.'
εἶπεν ὁ παῖς, Νέμεσις δὲ κακὰν ἐγράψατο φωνάν.
Δαμάτηρ δ' ἄφατόν τι κοτέσσατο, εἴσατο δ' ἁ θεύς·
ἴθματα μὲν χέρσω, κεφαλὰ δέ οἱ ἅψατ' Ὀλύμπω.
οἳ μὲν ἄρ' ἡμιθνῆτες, ἐπεὶ τὰν πότνιαν εἶδον,
ἐξαπίνας ἀπόρουσαν ἐνὶ δρυσὶ χαλκὸν ἀφέντες.
ἃ δ' ἄλλως μὲν ἔασεν, ἀναγκαῖαι γὰρ ἕποντο
δεσποτικὰν ὑπὸ χεῖρα, βαρὺν δ' ἀπαμείψατ' ἄνακτα
'ναὶ ναί, τεύχεο δῶμα κύον κύον ὧι ἔνι δαῖτας
ποιησεῖς· θαμιναὶ γὰρ ἐς ὕστερον εἰλαπίναι τοι.'
ἃ μὲν τόσσ' εἰποῖσ' Ἐρυσίχθονι τεῦχε πονηρά.
αὐτίκα οἱ χαλεπόν τε καὶ ἄγριον ἔμβαλε λιμόν
αἴθωνα κρατερόν, μεγάλαι δ' ἐστρεύγετο νούσωι.
σχέτλιος, ὅσσα πάσαιτο τόσων ἔχεν ἵμερος αὖτις.
εἴκατι δαῖτα πένοντο, δυώδεκα δ' οἶνον ἄφυσσον·
τόσσα Διώνυσον γὰρ ἃ καὶ Δάματρα χαλέπτει·
† καὶ γὰρ τᾶι Δάματρι συνωργίσθη Διόνυσος.
οὔτε νιν εἰς ἐράνως οὔτε ξυνδείπνια πέμπον
αἰδόμενοι γονέες, προχανὰ δ' εὑρίσκετο πᾶσα.
ἦνθον Ἰτωνιάδος νιν Ἀθαναίας ἐπ' ἄεθλα
Ὀρμενίδαι καλέοντες· ἀπ' ὧν ἀρνήσατο μάτηρ
'οὐκ ἔνδοι, χθιζὸς γὰρ ἐπὶ Κραννῶνα βέβακε
τέλθος ἀπαιτησῶν ἑκατὸν βόας'. ἦνθε Πολυξώ,
μάτηρ Ἀκτορίωνος, ἐπεὶ γάμον ἄρτυε παιδί,
ἀμφότερον Τριόπαν τε καὶ υἱέα κικλήσκοισα.
τὰν δὲ γυνὰ βαρύθυμος ἀμείβετο δάκρυ χέοισα
'νεῖταί τοι Τριόπας, Ἐρυσίχθονα δ' ἤλασε κάπρος
Πίνδον ἀν' εὐάγκειαν, ὃ δ' ἐννέα φάεα κεῖται'.
δειλαία φιλότεκνε, τί δ' οὐκ ἐψεύσαο, μᾶτερ;
δαίνυεν εἰλαπίναν τις· 'ἐν ἀλλοτρίοις Ἐρυσίχθων'.
ἄγετό τις νύμφαν· 'Ἐρυσίχθονα δίσκος ἔτυψεν,'

57 *εἴσατο* scripsi, cf. *ν* 352: *γείνατο* ‖ 60 *ἐξαπίνης* ‖ 61 *ἄλλους* ‖ 67 *μεγάλῃ* ‖ 71 *διόνυσσος AE*, *διώνυσος F* ‖ 72 *μιν* ‖ 74 *μιν* ‖ 75 *οὐν ἠρνήσατο* ‖ 76 *βέβηκε* ‖ 79 *κικλήσκουσα* ‖ 80 *δακρυχέουσα*

ἢ 'ἔπεσ' ἐξ ἵππων', ἢ 'ἐν Ὄθρυϊ ποίμνι' ἀμιθρεῖ'.
ἐνδόμυχος δἤπειτα πανάμερος εἰλαπιναστάς
ἤσθιε μυρία πάντα· κακὰ δ' ἐξάλλετο γαστήρ
αἰεὶ μᾶλλον ἔδοντι, τὰ δ' ἐς βυθὸν οἷα θαλάσσας
ἀλεμάτως ἀχάριστα κατέρρεεν εἴδατα πάντα.
ὡς δὲ Μίμαντι χιών, ὡς ἀελίῳ ἔνι πλαγγών,
καὶ τούτων † ἔτι μεῖζον ἐτάκετο μέσφ' ἐπὶ νευράς·
δειλαίῳ ἶνές τε καὶ ὀστέα μῶνον ἔλειφθεν.
κλαῖε μὲν ἁ μάτηρ, βαρὺ δ' ἔστενον αἱ δύ' ἀδελφαί
χὠ μαστὸς τὸν ἔπωνε καὶ αἱ δέκα πολλάκι δῶλαι.
καὶ δ' αὐτὸς Τριόπας πολιαῖς ἐπὶ χεῖρας ἔβαλλε,
τοῖα τὸν οὐκ ἀίοντα Ποσειδάωνα καλιστρέων·
'ψευδοπάτωρ ἰδὲ τόνδε τεοῦ τρίτον, εἴπερ ἐγὼ μέν
σεῦ τε καὶ Αἰολίδος Κανάκας γένος, αὐτὰρ ἐμεῖο
τοῦτο τὸ δείλαιον γένετο βρέφος· αἴθε γὰρ αὐτόν
βλητὸν ὑπ' Ἀπόλλωνος ἐμαὶ χέρες ἐκτερέιξαν·
νῦν δὲ κακὰ βούβρωστις ἐν ὀφθαλμοῖσι κάθηται.
ἤ οἱ ἀπόστασον χαλεπὰν νόσον ἠέ νιν αὐτός
βόσκε λαβών· ἁμαὶ γὰρ ἀπειρήκαντι τράπεζαι.
χῆραι μὲν μάνδραι, κενεαὶ δέ μοι αὔλιες ἤδη
τετραπόδων, ἤδη γὰρ ἀπαρνήσαντο μάγειροι.'
ἀλλὰ καὶ οὐρῆας μεγαλᾶν ὑπέλυσαν ἁμαξᾶν,
καὶ τὰν βῶν ἔφαγεν, τὰν Ἑστίαι ἔτρεφε μάτηρ,
καὶ τὸν ἀεθλοφόρον καὶ τὸν πολεμήιον ἵππον,
καὶ τὰν αἴλουρον, τὰν ἔτρεμε θηρία μικκά.
μέσφ' ὄκα μὲν Τριόπαο δόμοις ἔνι χρήματα κεῖτο,
μῶνοι ἄρ' οἰκεῖοι θάλαμοι κακὸν ἠπίσταντο.
ἀλλ' ὄκα τὸν βαθὺν οἶκον ἀνεξήραναν ὀδόντες,
καὶ τόχ' ὁ τῶ βασιλῆος ἐνὶ τριόδοισι καθῆστο
αἰτίζων ἀκόλως τε καὶ ἔκβολα λύματα δαιτός.
Δάματερ, μὴ τῆνος ἐμὶν φίλος, ὅς τοι ἀπεχθής,
εἴη μηδ' ὁμότοιχος· ἐμοὶ κακογείτονες ἐχθροί.

---

86 *ἀμιθρεῖ* Ruhnken: *ἀμι—* *A*, *ἀμ—* *E*, *ἀμέλγει* *F*, *ἀριθμεῖ* Lasc. ‖ 93 *ἔλιφθεν*: corr. Lasc. ‖ 99 *Κανάκης* ‖ 103 *μιν* ‖ 108 *ἔφαγε*: corr. *m* ‖ 111 *ὅτε* ‖ 113 *ὅτε* | *ἀνεξήραινον*: corr. *m* ‖ 114 *τότ'* ‖ 115 *ἀκόλους*

ἄισατε παρθενικαί, καὶ ἐπιφθέγξασθε τεκοῖσαι
'Δάματερ μέγα χαῖρε πολύτροφε πουλυμέδιμνε'.
χὡς αἱ τὸν κάλαθον λευκότριχες ἵπποι ἄγοντι
τέσσαρες, ὣς ἁμὶν μεγάλα θεὸς εὐρυάνασσα
λευκὸν ἔαρ, λευκὸν δὲ θέρος καὶ χεῖμα φέροισα
ἥξεῖ καὶ φθινόπωρον, ἔτος δ' εἰς ἄλλο φυλαξεῖ.
ὡς δ' ἀπεδίλωτοι καὶ ἀνάμπυκες ἄστυ πατεῦμες,
ὣς πόδας, ὣς κεφαλὰς παναπηρέας ἕξομες αἰεί.
ὡς δ' αἱ λικνοφόροι χρυσῶ πλέα λίκνα φέροντι,
ὣς ἁμὲς τὸν χρυσὸν ἀφειδέα πασαίμεσθα.
μέσφα τὰ τᾶς πόλιος πρυτανήια τὰς ἀτελέστως,
τὰς δὲ τελεσφορέας ποτὶ τὰν θεὸν ἄχρις ὁμαρτεῖν,
αἵτινες ἑξήκοντα κατώτεραι· αἱ δὲ βαρεῖαι
χἄτις Ἐλειθυίαι τείνει χέρα χἄτις ἐν ἄλγει,
ὡς ἅλις, ὡς αὐτᾶν ἱκανὸν γόνυ· ταῖσι δὲ Δηώ
δωσεῖ πάντ' ἐπίμεστα καὶ ὡς ποτὶ ναὸν ἵκωνται.
χαῖρε θεὰ καὶ τάνδε σάω πόλιν ἔν θ' ὁμονοίαι
ἔν τ' εὐηπελίαι, φέρε δ' ἀγρόθι νόστιμα πάντα·
φέρβε βόας, φέρε μᾶλα, φέρε στάχυν, οἶσε θερισμόν,
φέρβε καὶ εἰράναν, ἵν' ὃς ἄροσε τῆνος ἀμάσῃ.
ἵλαθί μοι τρίλλιστε μέγα κρείοισα θεάων.

---

118 *ἄσατε F*: om. *AE* | *τεκοῦσαι* ‖ 120 *χὥσαι*: distinxit Stephanus ‖ 122 *φέρουσα* ‖ 126 *δ'* add. Meineke ‖ 129 *τελεσφορίας*: corr. anon. Bernensis ‖ 130 *αἵ τε*: corr. Ernesti ‖ 133 *νηόν* ‖ 134 *θ'* recc: *τ'* *F* Lasc., *δ'* *AE* ‖ 136 *κεῖνος ἀμάσσει*: corr. Meineke ‖ 138 *κρείουσα*

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

I.

Ξεῖνος Ἀταρνείτης τις ἀνήρετο Πιττακὸν οὕτω
τὸν Μυτιληναῖον, παῖδα τὸν Ὑρράδιον·
'ἄττα γέρον, δοιός με καλεῖ γάμος· ἡ μία μὲν δή
νύμφη καὶ πλούτωι καὶ γενεῆι κατ' ἐμέ,
ἡ δ' ἑτέρη προβέβηκε· τί λώιον; εἰ δ' ἄγε σύμ μοι
βούλευσον, ποτέρην εἰς ὑμέναιον ἄγω.'
εἶπεν· ὁ δὲ σκίπωνα, γεροντικὸν ὅπλον, ἀείρας,
'ἠνίδε, κεῖνοί τοι πᾶν ἐρέουσιν ἔπος.'
οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῆισι θοὰς βέμβικας ἔχοντες
ἔστρεφον εὐρείηι παῖδες ἐνὶ τριόδωι.
'κείνων ἔρχεο' φησὶ 'μετ' ἴχνια'. χὠ μὲν ἐπέστη
πλησίον· οἱ δ' ἔλεγον· 'τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα'.
ταῦτ' ἀίων ὁ ξεῖνος ἐφείσατο μείζονος οἴκου
δράξασθαι παίδων κληδόνι συνθέμενος.
τὴν δ' ὀλίγην ὡς κεῖνος ἐς οἰκίον ἤγετο νύμφην,
οὕτω καὶ σύ, Δίων, τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

Diogen. I 79 (inde Anth. Pal. VII 89) 1 *ἀνείρετο* AP ‖ 2 *Ὑρραδίου*: corr. Schneider ‖ 8 *σοι* ‖ 14 *κληδόνα* AP ‖ 15 *οἶκον ἐπήγετο* AP ‖ 16 *γ' ἰὼν* AP

II.

Εἶπέ τις Ἡράκλειτε τεὸν μόρον, ἐς δέ με δάκρυ
ἤγαγεν, ἐμνήσθην δ' ὁσσάκις ἀμφότεροι
ἥλιον ἐν λέσχηι κατεδύσαμεν· ἀλλὰ σὺ μέν που
ξεῖν' Ἁλικαρνησεῦ τετράπαλαι σποδιή·
αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες, ᾗσιν ὁ πάντων
ἁρπακτὴς Ἀίδης οὐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ.

Diogen. IX 17 (inde AP VII 80)

IV.

Τίμων, οὐ γὰρ ἔτ' ἐσσί, τί τοι, σκότος ἢ φάος ἐχθρόν;
'τὸ σκότος· ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν Ἀίδηι'.

AP VII 317 2 *ὑμείων*

V.

Κόγχος ἐγώ Ζεφυρῖτι πάλαι τέρας· ἀλλὰ σὺ νῦν με
Κύπρι Σεληναίης ἄνθεμα πρῶτον ἔχεις,
ναυτίλος ὃς πελάγεσσιν ἐπέπλεον, εἰ μὲν ἀῆται,
τείνας οἰκείων λαῖφος ἀπὸ προτόνων,
εἰ δὲ Γαληναίη, λιπαρὴ θεός, οὖλος ἐρέσσων
ποσσί νιν, ὥστ' ἔργωι τοὔνομα συμφέρεται,
ἔστ' ἔπεσον παρὰ θῖνας Ἰουλίδας, ὄφρα γένωμαι
σοὶ τὸ περίσκεπτον παίγνιον, Ἀρσινόη,
μηδέ μοι ἐν θαλάμηισιν ἔθ' ὡς πάρος, εἰμὶ γὰρ ἄπνους,
τίκτηται νοτερῆισ' ὤεον ἀλκυονίς.
Κλεινίου ἀλλὰ θυγατρὶ δίδου χάριν, οἶδε γὰρ ἐσθλά
ῥέζειν καὶ Σμύρνης ἐστὶν ἀπ' Αἰολίδος.

Athen. VII 318 1 *παλαίτερος*: corr. Schneider | *μου*: corr Musurus || 3 *ναυτίλον*: corr. Kaibel || 6 *ποσσιν ἵν'*: distinxit G. Hermann | *ὥσπεργωι*: corr. Casaubonus || 8 *Ἀρσινόη* Et. M. s. v. *περισκέπτῳ*: *Ἀρσινόης* Ath. || 10 *τίκτει τ' αἰνοτέρης*: corr. Bentley (*νοτερῆς*) et Kaibel | *ἀλκυόνης*: corr. Kaibel

VI.

Τοῦ Σαμίου πόνος εἰμὶ δόμωι ποτὲ θεῖον ἀοιδόν
δεξαμένου, κλείω δ' Εὔρυτον, ὅσσ' ἔπαθεν,
καὶ ξανθὴν Ἰόλειαν, Ὁμήρειον δὲ καλεῦμαι
γράμμα· Κρεωφύλωι, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα.

Strab. XIV 638 Sext. Emp. p. 609 Schol. Dion. Thrac. p. 728 (usque ad *γράμμα*) 1 *Τοῦ Σαμίου* Strab.: *Κρεωφύλου* Sext. schol. | *ἀοιδόν* Sext.: *Ὅμηρον* Strab. schol. || 2 *κλείω* Sext.: *κλαίω* Strab. schol.

VII.

Ἦλθε Θεαίτητος καθαρὴν ὁδόν. εἰ δ' ἐπὶ κισσόν
τὸν τεὸν οὐχ αὕτη, Βάκχε, κέλευθος ἄγει·
ἄλλων μὲν κήρυκες ἐπὶ βραχὺν οὔνομα καιρόν
φθέγξονται, κείνου δ' Ἑλλὰς ἀεὶ σοφίην.

AP IX 565 1 *κισσὸν* Plan.: *κισσοῦ* || 4 *σοφίαν*

VIII.

Μικρή τις Διόνυσε καλὰ πρήσσοντι ποιητῆι
ῥῆσις· ὁ μὲν ʽνικῶʼ φησὶ τὸ μακρότατον,
ὧι δὲ σὺ μὴ πνεύσῃς ἐπιδέξιος, ἤν τις ἔρηται
ʽπῶς ἔβαλεςʼ; φησί ʽσκληρὰ τὰ γιγνόμεναʼ.
τῶι μερμηρίξαντι τὰ μὴ ʼνδικα τοῦτο γένοιτο
τοὔπος· ἐμοὶ δʼ, ὦναξ, ἡ βραχυσυλλαβίη.

AP IX 566 3 ἐνδέξιος: corr. Kaibel

IX.

Τῆιδε Σάων ὁ Δίκωνος ʼΑκάνθιος ἱερὸν ὕπνον
κοιμᾶται· θνήισκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθούς.

AP VII 451 1 ʼΑκ. Plan.: ὁ ʼΑκ. ‖ 2 θνήσκειν Plan.: θνάσκειν

X.

Ἢν δίζηι Τίμαρχον ἐν Ἄιδος, ὄφρα πύθηαι
ἤ τι περὶ ψυχῆς ἢ πάλι πῶς ἔσεαι,
δίζησθαι φυλῆς Πτολεμαΐδος υἱέα πατρός
Παυσανίου· δήεις δʼ αὐτὸν ἐν εὐσεβέων.

AP VII 520 3 δίζεσθαι

XI.

Σύντομος ἦν ὁ ξεῖνος, ὃ καὶ στίχος οὐ μακρὰ λέξων
ʽΘῆρις ʼΑρισταίου Κρῆςʼ ἐπʼ ἐμοὶ δολιχός.

AP VII 447

XII.

Κύζικον ἢν ἔλθῃς, ὀλίγος πόνος Ἵππακον εὑρεῖν
καὶ Διδύμην· ἀφανὴς οὔ τι γὰρ ἡ γενεή.
καί σφιν ἀνιηρὸν μὲν ἐρεῖς ἔπος, ἔμπα δὲ λέξαι
τοῦθʼ, ὅτι τὸν κείνων ὧδʼ ἐπέχω Κριτίην.

AP VII 521 1 ἔλθῃς Plan.: ἐθέλῃς

XIII.

Ἦ ῥʼ ὑπὸ σοὶ Χαρίδας ἀναπαύεται; ʽεἰ τὸν ʼΑρίμμα
τοῦ Κυρηναίου παῖδα λέγεις, ὑπʼ ἐμοί.ʼ

ὦ Χαρίδα, τί τὰ νέρθε; 'πολὺ σκότος'. αἱ δ' ἄνοδοι τί;
'ψεῦδος'. ὁ δὲ Πλούτων; 'μῦθος'. ἀπωλόμεθα.
'οὗτος ἐμὸς λόγος ὔμμιν ἀληθινός· εἰ δὲ τὸν ἡδύν
βούλει, Πελλαίου βοῦς μέγας εἰν Ἀίδηι.

AP VII 524 3 *πολύς* ‖ 4 cf. Kaibel Herm. 31, 265.

XIV.

Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε τὸν αὔριον; ἀνίκα καὶ σέ
Χάρμι τὸν ὀφθαλμοῖς χθιζὸν ἐν ἀμετέροις
τᾶι ἑτέραι κλαύσαντες ἐθάπτομεν· οὐδὲν ἐκείνου
εἶδε πατὴρ Διοφῶν χρῆμ' ἀνιαρότερον.

AP VII 519 4 *ἀνιηρ.*

XV.

'Τιμονόη.' τίς δ' ἐσσί; μὰ δαίμονας, οὔ σ' ἂν ἐπέγνων,
εἰ μὴ Τιμοθέου πατρὸς ἐπῆν ὄνομα
στήληι καὶ Μήθυμνα, τεὴ πόλις. ἦ μέγα φημί
χῆρον ἀνιᾶσθαι σὸν πόσιν Εὐθυμένη.

AP VII 522 1 *Τιμονίη* AP, verum Plan.

XVI.

Κρηθίδα τὴν πολύμυθον ἐπισταμένην καλὰ παίζειν
δίζηνται Σαμίων πολλάκι θυγατέρες,
ἡδίστην συνέριθον ἀεὶ λάλον· ἡ δ' ἀποβρίζει
ἐνθάδε τὸν πάσαις ὕπνον ὀφειλόμενον.

AP VII 459 2 *Σαμίην* P¹ ‖ 3 *ἡδίσταν*

XVII.

Ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες· οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς
παῖδα Διοκλείδου Σώπολιν ἐστένομεν.
νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἁλί που φέρεται νέκυς, ἀντὶ δ' ἐκείνου
οὔνομα καὶ κενεὸν σῆμα παρερχόμεθα.

AP VII 271 4 *σᾶμα*

XVIII.

Νάξιος οὐκ ἐπὶ γῆς ἔθανεν Λύκος, ἀλλ' ἐνὶ πόντωι
ναῦν ἅμα καὶ ψυχὴν εἶδεν ἀπολλυμένην,

ἔμπορος Αἰγίνηθεν ὅτ᾽ ἔπλεε. χὠ μὲν ἐν ὑγρῆι
νεκρός, ἐγὼ δ᾽ ἄλλως οὔνομα τύμβος ἔχων
κηρύσσω πανάληθες ἔπος τόδε ʽφεῦγε θαλάσσηι
συμμίσγειν ἐρίφων ναυτίλε δυομένων᾽.

AP VII 272 6 δυσμενέων P[1]

XIX.

Δωδεκέτη τὸν παῖδα πατὴρ ἀπέθηκε Φίλιππος
ἐνθάδε τὴν πολλὴν ἐλπίδα Νικοτέλην.

AP VII 453

XX.

Ἠῶιοι Μελάνιππον ἐθάπτομεν, ἠελίου δέ
δυομένου Βασιλὼ κάτθανε παρθενική
αὐτοχερί· ζώειν γὰρ ἀδελφεὸν ἐν πυρὶ θεῖσα
οὐκ ἔτλη. δίδυμον δ᾽ οἶκος ἐπεῖδε κακόν
πατρὸς Ἀριστίπποιο, κατήφησεν δὲ Κυρήνη
πᾶσα τὸν εὔτεκνον χῆρον ἰδοῦσα δόμον.

AP VII 517 4 ἐσεῖδε: corr. Schneider

XXI.

Ὅστις ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, Καλλιμάχου με
ἴσθι Κυρηναίου παῖδά τε καὶ γενετήν.
εἰδείης δ᾽ ἄμφω κεν· ὁ μέν κοτε πατρίδος ὅπλων
ἦρξεν, ὁ δ᾽ ἤεισεν κρέσσονα βασκανίης·
οὐ νέμεσις· Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας
μὴ λοξῶι, πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.

* * *

AP VII 525 6 μὴ λοξῷ schol. Hesiod. Theog. 82: ἄχρι βίου. || mutilum carmen esse vidit Schneider. deest Batti nomen et fortasse Batti Cyrenarum conditoris mentio, cf. Strab. XVII 827. sequebatur in libro Callimachi ep. 35.

XXII.

Ἀστακίδην τὸν Κρῆτα τὸν αἰπόλον ἥρπασε Νύμφη
ἐξ ὄρεος, καὶ νῦν ἱερὸς Ἀστακίδης.
οὐκέτι Δικταίηισιν ὑπὸ δρυσίν, οὐκέτι Δάφνιν
ποιμένες, Ἀστακίδην δ᾽ αἰὲν ἀεισόμεθα.

AP VII 518 3 οὐκει Δικτ.: corr. Salmasius

XXIII.

Εἴπας "Ἥλιε χαῖρε" Κλεόμβροτος Ὡμβρακιώτης
ἥλατ' ἀφ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς Ἀίδην,
ἄξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακόν, ἀλλὰ Πλάτωνος
ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος.

AV VII 471 Sextus Emp. p. 609 schol. Dionys. Thrac. p. 725 alii 1. Ἀμβρ. Sext. ‖ 2 Ἀίδαν AP ‖ 3 οὔτι παθών schol. | θανάτου τέλος Sext. | ἢ τό Πλ. AP ‖ 4 ἐν τῷ π. AP

XXIV.

Ἥρως Αἰετίωνος ἐπίσταθμος Ἀμφιπολίτεω
ἵδρυμαι μικρῶι μικρὸς ἐπὶ προθύρωι
λοξὸν ὄφιν καὶ μοῦνον ἔχων ξίφος· ἀνδρὶ † ιπειωι
θυμωθεὶς πεζὸν κἀμὲ παρωικίσατο.

AP IX 336   3 ἀνδρὶ δ' ἐφ' ἱππεῖ Bentley, δὲ πεζῶι Jacobs

XXV.

Ὤμοσε Καλλίγνωτος Ἰωνίδι μήποτ' ἐκείνης
ἕξειν μήτε φίλον κρέσσονα μήτε φίλην.
ὤμοσεν· ἀλλὰ λέγουσιν ἀληθέα τοὺς ἐν ἔρωτι
ὅρκους μὴ δύνειν οὔατ' ἐς ἀθανάτων.
νῦν δ' ὁ μὲν ἀρσενικῶι θέρεται πυρί· τῆς δὲ ταλαίνης
νύμφης ὡς Μεγαρέων οὐ λόγος οὐδ' ἀριθμός.

AP V 6

XXVI.

Εἶχον ἀπὸ σμικρῶν ὀλίγον βίον οὔτε τι δεινόν
ῥέζων οὔτ' ἀδικέων οὐδένα. Γαῖα φίλη,
Μικύλος εἴ τι πονηρὸν ἐπήινεσα, μήτε σὺ κούφη
γίνεο μήθ' ἵλεω δαίμονες οἵ μ' ἔχετε.

AP VII 460   2 ἀδικῶν ‖ 3 Μείκυλος ‖ 4 μήτ' ἄλλοι: correxi

XXVII.

Ἡσιόδου τό τ' ἄεισμα καὶ ὁ τρόπος· οὐ τὸν ἀοιδόν
ἔσχατον, ἀλλ' ὀκνέω μὴ τὸ μελιχρότατον

τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο· χαίρετε λεπταὶ
ῥήσιες, Ἀρήτου σύμβολον ἀγρυπνίης.

AP IX 507, Vitae Arati p. 54 et 59 (cf. Maass Aratea 312) West.
1 *τόδ' ἀ.*: corr. Blomfield ‖ 4 *σύγγονος ἀγρυπνίης* vit. *σύντονος ἀγρυπνίη* AP: corr. Ruhnken (cf. AP 9, 689).

XXVIII.

Ἐχθαίρω τὸ ποίημα τὸ κυκλικόν, οὐδὲ κελεύθωι
χαίρω τίς πολλοὺς ὧδε καὶ ὧδε φέρει,
μισέω καὶ περίφοιτον ἐρώμενον, οὐδ' ἀπὸ κρήνης
πίνω· σικχαίνω πάντα τὰ δημόσια.
Λυσανίη σὺ δὲ ναιχὶ καλὸς καλός — ἀλλὰ πρὶν εἰπεῖν
τοῦτο σαφῶς, Ἠχώ φησί τις 'ἄλλος ἔχει'.

AP XII 43 3 *μισῶ* | *οὔτ' ἀπὸ*: corr. Meineke

XXIX.

Ἔγχει καὶ πάλιν εἰπὲ 'Διοκλέος'. οὐδ' Ἀχελῶιος
κείνου τῶν ἱερῶν αἰσθάνεται κυάθων.
καλὸς ὁ παῖς Ἀχελῶιε λίην καλός, εἰ δέ τις οὐχὶ
φησίν — ἐπισταίμην μοῦνος ἐγὼ τὰ καλά.

AP XII 51 *Διοκλέος* schol. Theocr. II 147: *Διοκλεες*

XXX.

Θεσσαλικὲ Κλεόνικε τάλαν, τάλαν, οὐ μὰ τὸν ὀξὺν
ἥλιον, οὐκ ἔγνων· σχέτλιε ποῦ γέγονας;
ὀστέα σοὶ καὶ μοῦνον ἔτι τρίχες· ἦ ῥά σε δαίμων
οὑμὸς ἔχει, χαλεπῆι δ' ἤντεο θευμορίηι;
ἔγνων· Εὐξίθεός σε συνήρπασε, καὶ σὺ γὰρ ἐλθὼν
τὸν καλόν, ὦ μοχθήρ', ἔβλεπες ἀμφοτέροις.

AP XII 71 2 *ἔγνω*: corr. apogr. ‖ 5 *με συν.* corr. Salmasius

XXXI.

Ὡγρευτὴς Ἐπίκυδες ἐν οὔρεσι πάντα λαγωὸν
διφᾶι καὶ πάσης ἴχνια δορκαλίδος
στείβηι καὶ νιφετῶι κεχαρημένος, ἢν δέ τις εἴπηι
'τῆ, τόδε βέβληται θηρίον' οὐκ ἔλαβεν.

χοὐμὸς ἔρως τοιόσδε· τὰ γὰρ φεύγοντα διώκειν
οἶδε, τὰ δ᾽ ἐν μέσσωι κείμενα παρπέτεται.

AP XII 102 3 *κεχρημένος*: **corr. Bentley 4** *μέσωι*: **corr. apogr.,** *παρπέταται*: **corr. Nauck**

XXXII.

Οἶδ᾽ ὅτι μου πλούτου κενεαὶ χέρες, ἀλλὰ Μένιππε
μὴ λέγε πρὸς Χαρίτων τοὐμὸν ὄνειρον ἐμοί.
ἀλγέω τὴν διὰ παντὸς ἔπος τόδε πικρὸν ἀκούων·
ναὶ φίλε, τῶν παρὰ σοῦ τοῦτ᾽ ἀνεραστότατον.

AP XII 148 4 *τῶν* **apogr.:** *τόν*; **cf. Vahlen ind. 89/90 p. 9.**

XXXIII.

Ἄρτεμι τὶν τόδ᾽ ἄγαλμα Φιληρατὶς εἵσατο τῆιδε·
ἀλλὰ σὺ μὲν δέξαι πότνια, τὴν δὲ σάω.

AP VI 347 1 *τήν*: **corr. apogr.**

XXXIV.

Τίν με λεοντάγχ᾽ ὦνα συοκτόνε φήγινον ὄζον
θῆκε 'τίς'; Ἀρχῖνος 'ποῖος'; ὁ Κρής 'δέχομαι'.

AP VI 351 *ὦνα* **Lobeck:** *ωνε*

XXXV.

Βαττιάδεω παρὰ σῆμα φέρεις πόδας εὖ μὲν ἀοιδήν
εἰδότος, εὖ δ᾽ οἴνωι καίρια συγγελάσαι.

AP VII 415

XXXVII.

Ὁ Λύκτιος Μενοίτας
τὰ τόξα ταῦτ᾽ ἐπειπών
ἔθηκε 'τῆ, κέρας τοι
δίδωμι καὶ φαρέτρην
Σάραπι· τοὺς δ᾽ ὀιστούς
ἔχουσιν Ἑσπερῖται'.

AP XIII 7 1 *μενίτας* **‖ 3** *τῆι κεραστοί*: **vulgo correcta**

XXXVIII.

Τὰ δῶρα τἀφροδίτηι
Σῖμον ἡ περίφοιτος, εἰκόν' αὑτῆς,
ἔθηκε, τήν τε μίτρην
† ἡμᾶς τοὺς ἐφίλησε τόν τε πᾶνα
† καὶ τοὺς αὐτοὺς δρῆι τάλαινα θάρσους.

AP XIII 24 1 *τῇ ἀφρ.* ‖ 2 *σειμονη*: distinxi | *αυτη*: corr. Salmasius ‖ 4 *ἡ μαστοὺς* Daceria | *πᾶμα* P ante correctorem

XXXIX.

Δήμητρι τῆι Πυλαίηι,
τῆι τοῦτον οὐκ Πελασγῶν
Ἀκρίσιος τὸν νηὸν ἐδείματο, ταῦθ' ὁ Ναυκρατίτης
καὶ τῆι κάτω θυγατρὶ
τὰ δῶρα Τιμόδημος
εἴσατο τῶν κερδέων δεκατεύματα· καὶ γὰρ εὔξαθ' οὕτως.

AP XIII 25 1—3 Hephaest. cap. 15 ‖ 2 *τοῦτον οὐκεπελασγῶν* AP

XL.

Ἱερέη Δήμητρος ἐγώ ποτε καὶ πάλιν Καβείρων,
ὦνερ, καὶ μετέπειτα Δινδυμήνης
ἡ γρῆυς γενόμην, ἡ νῦν κόνις, ἡ Νο . . . . .
πολλῶν προστασίη νέων γυναικῶν.
καί μοι τέκν' ἐγένοντο δύ' ἄρσενα, κἠπέμυσ' ἐκείνων
εὐγήρως ἐνὶ χερσίν· ἕρπε χαίρων.

AP VII 728

XLI.

Ἥμισύ μευ ψυχῆς ἔτι τὸ πνέον, ἥμισυ δ' οὐκ οἶδ'
εἴτ' Ἔρος εἴτ' Ἀίδης ἥρπασε, πλὴν ἀφανές.
ἦ ῥά τιν' ἐς παίδων πάλιν ὤιχετο; καὶ μὲν ἀπεῖπον
πολλάκι 'τὴν δρῆστιν μὴ ὑποδέχεσθε νέοι'.
† ουκισυνιφησον· ἐκεῖσε γὰρ ἡ λιθόλευστος
κείνη καὶ δύσερως οἶδ' ὅτι που στρέφεται.

AP XII 73 1. 2 Choerob. in Heph. 67 Hoerschelmann ‖ 2 *ἔρος* Choer. *ἔρις* AP | *πλὴν ἀφανές* AP: *ἐκ μετώπων* vel *ἐκ μερόπων* codd. Choerob. ‖ 4 *μὴ ὑπέχεσθε*: corr. Hecker; *ὑπόδεχθε* Bentley

XLII.

Εἰ μὲν ἑκὼν Ἀρχῖν᾽ ἐπεκώμασα, μυρία μέμφου,
εἰ δ᾽ ἄκων ἥκω, τὴν προπέτειαν ἔα.
Ἄκρητος καὶ Ἔρως μ᾽ ἠνάγκασαν, ὧν ὁ μὲν αὐτῶν
εἷλκεν, ὁ δ᾽ οὐκ εἴα τὴν προπέτειαν ἐᾶν.
ἐλθὼν δ᾽ οὐκ ἐβόησα, τίς ἢ τίνος, ἀλλ᾽ ἐφίλησα
τὴν φλιήν· εἰ τοῦτ᾽ ἔστ᾽ ἀδίκημ᾽, ἀδικέω.

AP XII 118, Cram. An. Par. IV 384 1 *ἄρχειν* AP ‖ 2 *ἔα* Cram. et paries Esquilinus (Kaibel Epigr. p. 502): *δρᾳ* AP ‖ 3 *με ἠναγκ.* Cram. *με ἀν.* AP.; latet aliud ‖ 4 . . . *ετηανεαν* paries: *τὴν βίαν δσσην δρα* Cram.: *σώφρονα θυμὸν ἔχειν* AP ‖ 6 *φλιήν* Plutarchus de coh. ira 5: *φιλίην* Cram. *ἱαρήν* AP.

XLIII.

Ἕλκος ἔχων ὁ ξεῖνος ἐλάνθανεν· ὡς ἀνιηρόν
πνεῦμα διὰ στηθέων (εἶδες;) ἀνηγάγετο,
τὸ τρίτον ἡνίκ᾽ ἔπινε, τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολεῦντα
τὠνδρὸς ἀπὸ στεφάνων πάντ᾽ ἐγένοντο χαμαί·
ὤπτηται μέγα δή τι· μὰ δαίμονας οὐκ ἀπὸ ῥυσμοῦ
εἰκάζω, φωρὸς δ᾽ ἴχνια φὼρ ἔμαθον.

AP XII 134 2 *ηγκεπινε*: corr. Scaliger | *ἀπὸ στεφάνων* Athen. XV 669: *ἀπὸ στομάτων* ‖ 5 *ὤπτημαι μεγαλητί*: corr. Bentley

XLIV.

Ἔστι τι ναὶ τὸν Πᾶνα κεκρυμμένον, ἔστι τι ταύτηι
ναὶ μὰ Διώνυσον πῦρ ὑπὸ τῆι σποδίηι·
οὐ θαρσέω· μὴ δή με περίπλεκε. πολλάκι λήθει
τοῖχον ὑποτρώγων ἡσύχιος ποταμός·
τῶι καὶ νῦν δείδοικα, Μενέξενε, μή με παρεισδύς
οὗτος † δσειγαρνης εἰς τὸν ἔρωτα βάληι.

AP XII 139 2 *διόνυσον*: corr. apogr. ‖ 6 *ὁ σιγέρπης* Bentley

LV.

Ληφθήσει, περίφευγε Μενέκρατες᾽ εἶπα Πανήμου
εἰκάδι, καὶ Λώιου τῆι τίνι; τῆι δεκάτηι

ἦλθεν ὁ βοῦς ὑπ' ἄροτρον ἑκούσιος. εὖ γ', ἐμὸς Ἑρμῆς,
εὖ γ', ἐμός· οὐ παρὰ τὰς εἴκοσι μεμφόμεθα.

AP XII 149 3 Ἑρμᾶς

XLVI.

Ὡς ἀγαθὰν Πολύφαμος ἀνεύρετο τὰν ἐπαοιδάν
τὡραμένωι· ναὶ Γᾶν, οὐκ ἀμαθὴς ὁ Κύκλωψ·
αἱ Μοῦσαι τὸν ἔρωτα κατισχαίνοντι Φίλιππε·
ἦ πανακὲς πάντων φάρμακον ἁ σοφία.
τοῦτο, δοκέω, χἀ λιμὸς ἔχει μόνον ἐς τὰ πονηρά
τὠγαθόν· ἐκκόπτει τὰν φιλόπαιδα νόσον.
ἔσθ' ἁμὶν † χάκαστὰς ἀφείδεα ποττὸν Ἔρωτα
τοῦτ' εἶπαι 'κεῖρεν τὰ πτερὰ παιδάριον,
οὐδ' ὅσον ἀττάραγόν τυ δεδοίκαμες'· αἱ γὰρ ἐπῳδαί
οἴκοι τῶ χαλεπῶ τραύματος ἀμφότεραι.

AP XII 150 1 ἀνεύρατο ‖ 2 τώρραμενων αιγαν: distinxerunt Eldik et Hecker | οὐ καθ' ἡμᾶς: corr. Eldik ‖ 4 πανακές Clemens strom. V 687: πάνες ‖ 5 τοῦ δοκέω: corr. Salmasius ‖ 7 πρὸς τὸν ‖ 8 τουτιπαι: corr. Kaibel ‖ 9 τυ Bentley: σε AP, τοι Et. Fl. s. v. ἀττάρ. ‖ 10 οἴκω

XLVII.

Τὴν ἀλίην Εὔδημος, ἀφ' ἧς ἅλα λιτὸν ἐπέσθων
χειμῶνας μεγάλους ἐξέφυγεν δανέων,
θῆκε θεοῖς Σαμόθρηιξι λέγων ὅτι τήνδε κατ' εὐχήν,
ὦ μεγάλοι, σωθεὶς ἐξ ἁλὸς ὧδ' ἔθετο.

AP VI 301 ἀφ' Blomfield: ἐφ' ‖ 3 Σαμόθραξι ‖ 4 ὦ λαοί: correxi

XLVIII.

Εὐμαθίην ᾐτεῖτο διδοὺς ἐμὲ Σῖμος ὁ Μίκκου
ταῖς Μούσαις· αἱ δὲ Γλαῦκος ὅκως ἔδοσαν
ἀντ' ὀλίγου μέγα δῶρον. ἐγὼ δ' ἀνὰ τῇιδε κεχηνώς
κεῖμαι τοῦ Σαμίου διπλόον ὁ τραγικός
παιδαρίων Διόνυσος ἐπήκοος· οἱ δὲ λέγουσιν
'ἱερὸς ὁ πλόκαμος' τοὐμὸν ὄνειαρ ἐμοί.

AP VI 310 1 διδούς Apollon. de synt. p. 341: δίδου | Σῆμος corrector ‖ 2 γλεῦκος: corr. Bentley ‖ 3 τήνδε: corr. Bergk.

XLIX.

Τῆς Ἀγοράνακτός με λέγε ξένε κωμικὸν ὄντως
ἀγκεῖσθαι νίκης μάρτυρα τοῦ Ῥοδίου
Πάμφιλον, οὐ μὲν ἔρωτι δεδαγμένον, ἥμισυ δ' ὀπτῆι
ἰσχάδι καὶ λύχνοις Ἴσιδος εἰδόμενον.

AP VI 311 3 *οὐκ ἐν*: correxi; *εὖ μὲν* Meineke | *ὄπται*: corr. Meineke

L.

Τὴν Φρυγίην Αἴσχρην, ἀγαθὸν γάλα, πᾶσιν ἐν ἐσθλοῖς
Μίκκος καὶ ζωὴν οὖσαν ἐγηροκόμει
καὶ φθιμένην ἀνέθηκεν, ἐπεσσομένοισιν ὁρᾶσθαι,
ἡ γρῆυς μαστῶν ὡς ἀπέχει χάριτας.

AP VII 458 1 *παισίν*: corr. Bentley

LI.

Τέσσαρες αἱ Χάριτες, ποτὶ γὰρ μία ταῖς τρισὶ τήναις
ἄρτι ποτεπλάσθη κἤτι μύροισι νοτεῖ.
εὐαίων ἐν πᾶσιν ἀρίζαλος Βερενίκα,
ἇς ἄτερ οὐδ' αὐταὶ ταὶ Χάριτες Χάριτες.

AP V 145 1 *κείναις* || 3 *ἀρίζηλος*

LII.

Τὸν τὸ καλὸν μελανεῦντα Θεόκριτον, εἰ μὲν ἔμ' ἔχθει,
τετράκι μισοίης, εἰ δὲ φιλεῖ, φιλέοις·
ναιχὶ πρὸς εὐχαίτεω Γανυμήδεος, οὐράνιε Ζεῦ·
καὶ σύ ποτ' ἠράσθης — οὐκέτι μακρὰ λέγω.

AP XII 230 *ὀχθεῖ*: corr. apogr. || 4 *σὺ* Bentley: *ἁ* | *ποθ'*

LIII.

Καὶ πάλιν Εἰλήθυια Λυκαινίδος ἐλθὲ καλεύσης
εὔλοχος ὠδίνων ὧδε σὺν εὐτοκίηι,
ὡς τόδε νῦν μέν, ἄνασσα, κόρης ὕπερ, ἀντὶ δὲ παιδός
ὕστερον εὐώδης ἄλλο τι νηὸς ἔχοι.

AP VI 146 et post 274 2 *εὐτυχίῃ* 274 || 3 *ὥς τοι* 146

LIV.

Τὸ χρέος ὡς ἀπέχεις Ἀσκλήπιε, τὸ πρὸ γυναικός
Δημοδίκης Ἀκέσων ὤφελεν εὐξάμενος,

γινώσκειν, ἢν δ' ἄρα λάθηι καὶ † μιν ἀπαιτῆις,
φησὶ παρέξεσθαι μαετυρίην ὁ πίναξ.

AP VI 147 1 *πρὸς* ante correctorem ‖ 3 *γιγνώσκειν*

LV.

Τῶι με Κανωπίται Καλλίστιον εἴκοσι μύξαις
πλούσιον ἁ Κριτίου λύχνον ἔθηκε θεῶι
εὐξαμένα περὶ παιδὸς Ἀπελλίδος· ἐς δ' ἐμὰ φέγγη
ἀθρήσας φάσεις "Ἕσπερε πῶς ἔπεσες".

AP VI 148 2 *ἡ* ‖ 4 *φήσεις*

LVI.

Φησὶν ὅ με στήσας Εὐαίνετος (οὐ γὰρ ἔγωγε
γινώσκω) νίκης ἀντί με τῆς ἰδίης
ἀγκεῖσθαι χάλκειον ἀλέκτορα Τυνδαρίδηισι·
πιστεύω Φαίδρου παιδὶ Φιλοξενίδεω.

AP VI 149 2 *γιγν.*

LVII.

Ἰναχίης ἕστηκεν ἐν Ἴσιδος ἡ Θάλεω παῖς
Αἰσχυλὶς Εἰρήνης μητρὸς ὑποσχεσίηι.

AP VI 150 dubiae fidei cf. praef. p. 16

LVIII.

Τίς, ξένος ὦ ναυηγέ; Λεόντιχος ἐνθάδε νεκρόν
εὗρέ σ' ἐπ' αἰγιαλοῦ χῶσέ τε τῶιδε τάφωι
δακρύσας ἐπίκηρον ἑὸν βίον· οὐδὲ γὰρ αὐτός
ἥσυχον, αἰθυίηι δ' ἶσα θαλασσοπορεῖ.

AV VII 277 2 *εὗρεν*: correxi | *τε* P[1] *δέ* P[2] | *αἰγιαλοῦς*: corr. Hecker

LIX.

Εὐδαίμων ὅτι τἄλλα μανεὶς ὠρχαῖος Ὀρέστας,
† λευκαρεταν μαν οὐκ ἐμάνη μανίαν
οὐδ' ἔλαβ' ἐξέτασιν τῶ Φωκέος ἅτις ἐλέγχει
τὸν φίλον, † ἀλλαιχ' ἓν δρᾶμ' ἐδίδαξε μόνον·

ἤ τάχα κα τὸν ἑταῖρον ἀπώλεσε τοῦτο ποήσας —
κἠγὼ τὼς πολλὼς οὐκέτ᾽ ἔχω Πυλάδας.

AP XI 362 2 *μανίην* ‖ 4 *ἐδίκαξε* Emperius ‖ 5 *κα* Meineke: *καὶ* ‖ *σκἀγὼ τοὺς πολλούς*‖

LX.

Οἵτινες Ἀλείοιο παρέρπετε σῆμα Κίμωνος,
ἴστε τὸν Ἱππαίου παῖδα παρερχόμενοι.

AP VII 523 *ἀλίοιο*: corr. Salmasius

LXI.

Αἴνιε, καὶ σὺ γὰρ ὧδε, Μενέκρατες, οὐκ ἐπὶ πουλύ
ἦσθα· τί σέ, ξείνων λῷστε, κατειργάσατο;
ἦ ῥα τὸ καὶ Κένταυρον; ὅ μοι πεπρωμένος ὕπνος
ἦλθεν, ὁ δὲ τλήμων οἶνος ἔχει πρόφασιν᾽.

AP VII 725 1 *οὐκέτι πουλύς*: corr. Zedel ‖ 2 *ὥστε*: corr. Zedel

LXII.

Κυνθιάδες θαρσεῖτε, τὰ γὰρ τοῦ Κρητὸς Ἐχέμμα
κεῖται ἐν Ὀρτυγίῃ τόξα παρ᾽ Ἀρτέμιδι,
οἷς ὑμέων ἐκένωσεν ὄρος μέγα· νῦν δὲ πέπαυται,
αἶγες, ἐπεὶ σπονδὰς ἡ θεὸς εἰργάσατο.

AP VI 121 1 *Κυνθιάδες* Suid s. v.: *Κυνθίδες* AP ‖ 3 *πέπαυνται*

LXIII.

Οὕτως ὑπνώσαις Κωνώπιον, ὡς ἐμὲ ποιεῖς
κοιμᾶσθαι ψυχροῖς τοῖσδε παρὰ προθύροις.
οὕτως ὑπνώσαις ἀδικωτάτη, ὡς τὸν ἐραστήν
κοιμίζεις, ἐλέου δ᾽ οὐδ᾽ ὄναρ ἠντίασας.
γείτονες οἰκτείρουσι, σὺ δ᾽ οὐδ᾽ ὄναρ. ἡ πολιὴ δέ
αὐτίκ᾽ ἀναμνήσει ταῦτά σε πάντα κόμη.

AP V 23

Lipsiae, typis I. B. Hirschfeldi.

